SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 120, ЧИСЛО 26-27, 28 ЧЕРВНЯ/5 ЛИПНЯ 2013 РОКУ 1893 Vol. 120, No. 26-27, JUNE 28/JULY 5, 2013 $1.00

До Ню-Джерзі з'їхалися пластуни світу



Улад пластунів-сеньйорів – учасники зборів КУПО в Ню-Джерзі. (Фото: Аріянна Лебедь)

Леся Федоренко

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – З 7 по 9 червня у Випані, Ню-Джерзі, відбувалися XVIII збори Конференції Українських Пластових Організацій (КУПО) – найвищого світового керівного органу Пласту, що об'єднує українські пластові організації різних країн.



Лого XVIII зборів КУПО

Такі збори відбуваються кожних три роки почергово у різних куточках світу, найчастіше – у США та Канаді, але у 2000, 2003 та 2006 роках вони відбувалися у столиці України Києві. На цих засіданнях делеґати розглядають питання та приймають рішення, які є важливими для всього світового Пласту. Також на зборах КУПО обираються Головна Пластова Булава та Головна Пластова Рада, які є керівними органами у період між зборами КУПО.

Цього року до Америки приїхали пластуни з України, Польщі, Німеччини, Великобританії, Ірляндії, Австралії, Арґентини, Канади та з різних куточків США.

На зборах вони підбили підсумки трирічної діяльности організації, зокрема відзначення 100-ліття Пласту, яке відбувалося протягом 2012 року у всіх країнах і завершилося великою Ювілейною Міжкрайо-

(Закінчення на стор. 14)

Арсеній Яценюк відвідав Вашінґтон

ВАШІНҐТОН. – Як повідомила пресова служба Всеукраїнського об'єднання „Батьківщина", 23 червня голова політради „Батьківщини" Арсеній Яценюк в рамках робочої візити до США зустрівся в американській столиці з представниками української діяспори.

Під час вого виступу А. Яценюк зокрема підкреслив, що в Україні необхідно забезпечити такий рівень життя, якого мільйони українців шукають за межами Української держави. Для цього, за його словами, до керма в Україні повинна прийти чесна й прозора влада.

А. Яценюк також обговорив з українською громадою питання звільнення Юлії Тимошенко з ув'язнення.

На запитання учасників цієї зустрічі, чи буде система охорони здоров'я в Україні реформуватися на зразок реформи у США, А. Яценюк зазначив, що одним з напрямків реформування системи охорони здоров'я має стати запровадження обов'язкового державного медичного забезпечення (страхування).

А. Яценюк наголосив, що дуже важливою для його країни є підтримка українців, які живуть за кордоном. Тим часом чинний Кабінет Міністрів намагається ввести оподаткування грошових переказів українців з-за кордону: „Уряд, який своєю політикою змушує українців шукати роботи за межами власної країни, не має права оподатковувати гроші, які люди заробили важкою працею і надсилають своїм родинам", – ствердив А. Яценюк.

А. Яценюк поклав квіти до пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні.

А. Яценюк перебував у Вашінґтоні з 23 по 26 червня. В рамках візити відбулися заплановані робочі зустрічі з офіційними особами адміністрації Президента США Барака Обами, федерального уряду та Конґресу

Того дня, 23 червня, А. Яценюк виступив з публічною лекцією в Інституті Брукінґса на тему „Інвестиції у майбутнє України: визначення політичних та економічних можливостей". *(„Українська правда")*

НАШ КОМЕНТАР

Й один у полі – воїн... Але хто він?

Петро Часто

19 червня відбулася зустріч Президента Віктора Януковича з провідниками парламентських фракцій і речником Верховної Ради Володимиром Рибаком. Але не в парляменті перед усіма депутатами, як цього вимагала опозиція, а на Банковій вулиці, тобто у будинку Президентської адміністрації. І без журналістів.

І ще така ознака „стилю" найвищого державного керівництва: вимагалося наперед подавати перелік запитань до Президента, аби він міг підготуватися до відповідей. Як відомо, імпровізація, швидкість думки та й, зрештою, володіння українською соціологічною конкретикою – це не для В. Януковича, котрий своє президентство розуміє виключно як виграш у льотерії, і до цього його особистого щастя усім іншим – зась.

Від об'єднаної опозиції на зустріч ходив тільки Арсеній Яценюк. УДАР і „Свобода" солідарно відмовилися. Пояснення Віталія Кличка – вповні логічне: „...Президент Янукович як ґарант Конституції повинен прийти до парляменту для відвертої і відповідальної розмови. Щоб суспільство почуло, якою він бачить ситуацію і що вважає за потрібне робити. Головне – щоб розмова була відкритою і публічною, тоді в опозиції і в суспільстві буде можливість вимагати відповідальности за озвучені на цій зустрічі проблеми... Сьогодні хтось може сказати, що Президент, мовляв, запросив вас до конструктиву, а ви його іґноруєте. Ми не наївні і не збираємося обманювати людей та грати театралізовану виставу „Конструктив: Президент і опозиція", бо розуміємо, що жодних наслідків і результатів зустріч на Банковій не матиме".

Олег Тягнибок – такої ж думки. І це правильна думка.

Але також добре зробив А. Яценюк, пішовши на Банкову, і його крок нескільки не говорить, що „Батьківщина" не спромоглася на єдине рішення. Бо одновимірність – поза великою політикою, опозиція може бути єдиною у стратеґії і багатогранною в тактиці. Адже ж на Банковій Я. Яценюк не згинався у поклонах, а вручив Президентові вимоги від імені усіх трьох провідників опозиції: „Перша – це вступ України до Европейського союзу, друга – звільнення Юлії Тимошенко, третя – подолання економічної кризи, четверта – неможливість приватизування газотранспортної системи, п'ята – викорінення корупції в Україні, шоста – виборче законодавство і проведення чесних виборів, сьома – питання національної культури, мови та української національної ідентичности".

Але ця місія – вручення вимог – А. Яценюкові ледве чи поможе: все одно розповзеться неґатив. Принципові люди, мовляв, не пішли, а він пішов, бо... Від початку цього року, коли тема наступних президентських виборів стала присутньою в українській пресі, так само постійними є ознаки захитування під А. Яценюком кріс-

(Закінчення на стор. 15)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Загинув український автоспортовець

АБУ-ДАБІ, Об'єднані Арабські Емірати. — 24 червня загинув відомий український автогонщик Вадим Нестерчук, повідомив колишній президент Автомобільної федерації України Євген Червоненко. „Учора вдень в пустелі в Еміратах загинув Вадим Нестерчук, пілот команди „Sixt Ukraine", багаторазовий учасник Дакару, завзятий, мужній і цілеспрямований автогонщик", – написав Є. Червоненко на своїй сторінці в „Facebook". Як повідомляють українські засоби масової інформації, під час тренування у пустелі Руб Аль Халі автомобіль спортсмена загруз у піску. В. Нестерчук пішов за допомогою. Але загинув від зневоднення під час довгого переходу. В. Нестерчук – засновник і пілот першої української команди „Sixt Ukraine", яка виступає в ралі-рейдах, та багатократний учасник ралі „Дакар", а також інших престижних ралі-рейдів. Понад 10 років він керував групою компаній „Оптималізинг", володів київським рестораном „Париж – Дакар". У В. Нестерчука залишилися дружина і двоє дітей, йому було 42 роки. *(Бі-Бі-Сі)*

Кредит на завершення будівництва

КИЇВ. — 25 червня Президент України Віктор Янукович підписав Закон „Про ратифікацію кредитної угоди (проєкт завершення будівництва метрополітену у Дніпропетровську) між Україною та Европейським банком реконструкції та розвитку". Раніше в Европейському банку заявляли, що Україна отримає від ЕБРР кредит у 152 млн. евро на завершення будівництва метро в Дніпропетровську. При цьому для проєкту Дніпропетровського метрополітену також може виділити подібну суму фінансування Европейський інвестиційний банк (ЕІБ). Згідно з проєктом, чинну лінію метро подовжать на чотири кілометри і побудують три нові станції. Очікується, що обсяг пасажирських перевезень у метро повинен зрости вдвічі, склавши понад 20 млн. пасажирів до 2026 року. Крім того, реалізація добудови також сприяє розвантаженню доріг у найбільш навантаженій транспортній частині центру Дніпропетровська, яка наразі є значною проблемою для міста. *(„Кореспондент")*

„Харківські угоди" не денонсовано

КИЇВ. — Верховна Рада України не змогла ухвалити законопроєкт про денонсацію угоди продовження перебування Чорноморської фльоти Росії в Україні до 2042 року. Таке рішення на засіданні парляменту 19 червня підтримали 152 депутатів за необхідних 226. „За" голосували представники опозиційних фракцій і частина позафракційних. Партія Регіонів і комуністи не підтримали документ. Автор законопроєкту – депутат від фракції „Батьківщина" Володимир Яворівський заявив, що ця угода суперечить національним інтересам України, загрожує суверенітетові країни. Депутати від опозиції під час обговорення законопроєкту наголошували, що Росія не платить оренду за перебування Чорноморської фльоти на території України. Угоду щодо базування ЧФ Росії в Криму в квітні 2010 року підписали президенти України і Росії Віктор Янукович і Дмитро Медведєв. За документом, Україна отримала знижку на ціну газу в обмін на подовження перебування Чорноморської фльоти Росії у Криму до 2042 року. *(Радіо „Свобода")*

Л. Кравчук – що змінять в Конституції

КИЇВ. — Зміни в Конституції України стосуватимуться судової та правоохоронної реформ, Прокуратури і місцевого самоврядування. Про це заявив голова Конституційної Асамблеї Леонід Кравчук 21 червня. „В основному, зміни будуть торкатися розділів, які ми вже давно обговорюємо, – це реформа судової системи, правоохоронної системи, Прокуратури, місцевого самоврядування. Це найбільш гострі питання, які будуть обговорюватися, тому що, на жаль, Конституція, яка є чинною, ці розділи не зробила довершеними. На них потрібно подивитися критично. І ми тут маємо серйозні проблеми. В тому числі і опрацювання нових ідей і нових пропозицій", – сказав Л. Кравчук. При цьому ці нові ідеї і пропозиції він не оприлюднив. *(„Укрінформ")*

Сенат Польщі ухвалив заяву щодо Волинської трагедії

ВАРШАВА. – 20 червня Сенат Польщі ухвалив заяву з приводу 70-річчя Волинської трагедії, в якій нещасливі події 1943 року названі „етнічною чисткою з ознаками геноциду". На думку польських сенаторів, таке визначення тодішньої трагедії можна обґрунтувати тим, що події на Волині мали організований масовий характер й супроводжувалися жорстокістю.

У заяві „У 70-ті роковини Волинського злочину" йдеться про те, що 9 лютого 1943 року з нападу загонів Української Повстанської Армії на волинське село Пароснь „розпочалася брутальна акція фізичного знищення поляків, яка проводилася бандерівською фракцією Організації Українських Націоналістів та Українською Повстанською Армією". У документі сказано, що жертвами антипольської акції УПА стали приблизно 100 тис. поляків.

Водночас у документі мовиться, що після повалення комунізму Польща й Україна багато зробили для подолання складного минулого. „Поляки прагнуть примирення й дружби з українцями, – сказано в резолюції. – Це підтверджується численними доказами. Утім, справжнє примирення можна збудувати тільки на правді та спільному засудженні злочину". Як наголошується в документі, пам'ять про загиблих на Волині поляків „повинна назавжди стати частиною польської історичної свідомости".

За ухвалення такого тексту документу проголосувала більшість депутатів верхньої палати польського парляменту: 55 сенаторів із 100 – „за", 20 – „проти", а 10 утрималися.

Сенат не підтримав пропозицію депутатів з партії „Право і справедливість" про внесення поправок у текст резолюції. Політики з цієї партії пропонували прямо використовувати у заяві термін „геноцид", а також наполягали на встановленні „Дня пам'яті мучеництва кресов'ян", який мав би відзначатися 11 липня (дата кульмінації антипольських акцій на Волині).

18 червня з головою Сенату Богданом Борусевичем зустрічався колишній Президент України Леонід Кравчук. Він переконував польських політиків не використовувати у заявах з приводу 70-річчя Волинської трагедії термін „геноцид". *(Радіо „Свобода")*

НА ТЕМИ ДНЯ

Володимир В'ятрович: „Резолюція польського Сенату щодо Волинської трагедії – політичний компроміс"

Визнання польським сенатом Волинської трагедії „етнічною чисткою з ознаками геноциду" не матиме жодних юридичних наслідків. Про це заявив в інтерв'ю для журналу „Тиждень" 21 червня голова вченої ради Центру досліджень визвольного руху, історик Володимир В'ятрович.

Наталя Дмитрук

„По-перше, я хотів би сказати, що, по суті, формулювання „етнічна чистка з ознаками геноциду" вжито вже вдруге. Тобто, нічого нового в цьому формулюванні немає. Тому що вперше подібне формулювання було вжито в постанові Сейму 2009 року", – зазначив Володимир В'ятрович.

По-друге, на думку дослідника, це формулювання – абсолютно не юридичне, воно не має жодних юридичних наслідків „тому що мова не йде про геноцид, мова йде про етнічну чистку з якимись ознаками геноциду. Це щось таке, що взагалі не відповідає жодним юридичним клясифікаціям того чи іншого злочину. Через це, на мою думку, таке визначення є результатом не юридичної оцінки, а політичного компромісу".

В. В'ятрович пояснює: „З одного боку – на догоду правим радикальним силам все-таки вирішили вжити це слово, принаймні, в такій конотації. З іншого боку – польським політикам вистачило розуму не говорити про геноцид, тому що вони розуміли повну невідповідність терміну „геноцид" до того, що позначила терміном „геноцид" резолюція ООН 1948 року, і до тих подій, які відбувалися на Волині 1943 року". За словами історика, позначення тих подій терміном „геноцид" є абсолютно некоректним з історичної точки зору, „бо геноцид передбачає лише одну сторону, яка постраждала, і одну сторону, яка відповідальна за організацію злочину. Натомість, коли ми говоримо про польсько-український конфлікт – і українці, і поляки були водночас жертвами цього конфлікту і стороною, яка організовувала вбивства іншої сторони. Відповідно, якоїсь асиметрії, яка мала б бути характерна для геноциду, в цих подіях немає", – арґументував В. В'ятрович. – Більше того, у світовій історії ми не знаємо жодного прикладу того, щоб геноцид організовували не держави. Тому що, власне, держава, державний апарат насильства єдиний здатний забезпечити таку асиметрію, коли інша сторона, над якою здійснюють геноцид, не має жодної можливости зробити відповідь".

Також історик зауважив, що у резолюції польського Сенату немає жодного слова про антиукраїнські акції польського підпілля.

„У цьому документі віддано особливу шану воякам Армії Крайової польського підпілля, яке, власне, було одним з інструментів проведення антиукраїнських акцій. Тобто, бачимо цілком односторонній підхід, який, очевидно, не буде сприяти польсько-українському зближенню. Боюся, що такі односторонні підходи – бачити тільки свої жертви, звинувачувати тільки іншу сторону – можуть бути підхоплені і українськими правими політичними силами. Очевидно, що це заведе будь-який діялог просто в глухий кут", – підкреслив В. В'ятрович.

Як повідомлялося, 20 червня Верхня палата парляменту Польщі (Сенат) прийняла резолюцію напередодні 70-ої річниці Волинської трагедії, у якій визнала ці події „етнічною чисткою з ознаками геноциду". *(„Тиждень")*

Влада міста виступила проти незалежного телебачення

КРЕМЕНЧУК, Полтавська область. – 17 червня журналісти утворили первинний осередок Незалежної медіа-профспілки України, до якого увійшли творчі працівники приватної телекомпанії „Візит", газет „Програма плюс", „Кременчуцький телеграф" та „Кремінь". Головою осередку обрано Юлію Билину. Журналісти ухвалили звернення до своїх колег, в якому закликають протистояти намаганню рейдерськими методами відібрати приватну телекомпанію „Візит" від її власників.

Конфлікт між міською радою і власниками телекомпанії виник після того, як телекомпанія розповіла правду про те, як у місті порушуються закони, „відмиваються" бюджетні гроші, розкривала факти хабарництва та безчинства чиновників.

Міський голова Кременчук Олександер Бабаєв заявив, що забере телекомпанію у комунальну власність. Прокуратура та інші правоохоронні органи не відреаґували на відверте беззаконня.

Прес-служба Медіа-профспілки

До поляків: лист від Дмитра Павличка

Сенат, тобто верхня палата Сойму Польщі, 29 червня ухвалив заяву з приводу 70-річчя Волинської трагедії (див. 1-шу стор.). Провину за взаємно пролляту кров влітку 1943 року цей документ покладає виключно на українську сторону. Насправді українсько-польські взаємини мають дуже складну і багатовимірну історію. У цьому переконує вміщена нижче стаття відомого українського поета і політика, колишнього Посла України в Польщі Дмитра Павличка.

Дорогі польські брати!

Будучи Послом України в Польщі, я пережив немало щасливих днів, коли Президент Олександер Кваснєвський і Прем'єр Єжи Бузек, парляментарі, провідники партій, журналісти, священики, літератори, академіки, підприємці, діячі культури, звичайні зустрічні люди на вулицях – вітали в моїй особі мою державу й націю.

Певна річ, виділяли особливою увагою не мене, а Україну з-поміж інших країн.

Коли я стояв у шерензі амбасадорів для привітання Президента США, Джордж Буш подав мені руку й пройшов далі, подаючи руку наступному послові, але президент О. Кваснєвський, показуючи мене, сказав: „Це Посол України!". Дж. Буш повернувся до мене, знову подав мені руку, і я був змушений озватися до нього кількома англійськими словами.

Коли Папа Іван-Павло II знайомився в парляменті з послами – кожен амбасадор називав не себе, а свою країну, – і я сказав: „Отче, я представляю Україну". Папа зупинився, спитав мене, як я почуваюся в Польщі. Ні перед ким не зупинявся понтифік, тільки перед Послом України. Цей великий борець за справедливість, живий дух польської нації і християнської світової громади, розумів, що Україна як держава – це захист Польщі, це та найсвятіша любов, що постає з ненависти.

Коли я в автомобілі з синьо-жовтим прапорцем проїжджав Варшавою та іншими містами Польщі, багато водіїв зустрічних машин махали мені на привітання руками, посміхалися до мене.

Я, колишній учень з першої кляси польської Яблунівської школи, пам'ятаю, що моя вчителька, пані Вебер, забороняла мені називати себе українцем. „Запамєнтай! – говорила вона, – ти русін!". І для кращого запам'ятання залишала на моїй дитячій долоні 20 ударів залізною лінійкою.

Я вдячний їй за те, що вона навчила мене любити в собі українця...

Я полюбив польську мову аж тоді, коли збагнув, що вона допомагає мені пізнавати не тільки велику літературу Польщі, а й цілий світ, бо поляки за комуністичних часів мали можливість публікувати твори світових письменників, що їх заборонено в Україні.

Я прочитав чимало історичних досліджень польських авторів, простудіював два томи Павла Ясєніци; я прибув до Польщі в ранзі посла добре підготованим.

Я постановив наповнити свою діяльність ідеями поєднання й порозуміння між українським та польським народами.

Мене попросили виступити на відкритті пам'ятника великого письменника Польщі Генріка Сенкевича, автора антиукраїнського роману „Вогнем і мечем". Думали, я відмовлюся. Але я був радий з того, що міг сказати добре слово про цього польського патріота, який навіть у тому злобному творі добачив у козаках їхню мужність і відвагу.

Я говорив про великих поляків, які ще в давні часи зрозуміли, що Польща та Україна зобов'язані допомагати одна одній проти спільних ворогів. Я згадав, як козацькі чайки під командою полковника Костянтина Вовка допомагали полякам, королеві Владиславові IV, битися проти шведської фльотилії на Балтійському морі.

У своїх інтерв'ю польській пресі, у виступах на різноманітних зустрічах з польською громадськістю я постійно покликався на ті епізоди з українсько-польської історії, коли українці й поляки були не ворогами, а політичними і збройними союзниками.

Я пригадав полякам, що майже кожен король з династії П'ястів був одружений з київською княжною; що Данило Галицький був праправнуком Болеслава Кривоустого; я цитував Пілсудського про те, що без незалежної України самостійна Польща неможлива; я пригадував 1920 рік, коли під Замостям була розгромлена перша кінна армія Будьонного спільними українсько-польськими силами.

Я виступав проти істориків, які виділяли якийсь один епізод з нашої спільної, кривавої українсько-польської історії, і на основі одного злочину – чи то з українського, чи то з польського боку – виводили емоційні, спрямовані на збереження віками плеканої бацилі ненависти між нашими народами.

„Відірвімося від болісної минувшини!" – закликав у Львові Іван-Павло II, звертаючись не тільки до молодого покоління українців, дітей і внуків воїнів Української Повстанської Армії, а й до польської молоді, яка почала перейматися пошаною до України. Ця молодь прагне внести у свідомість польської нації геніяльну ідею Єжи Ґедройця, який закликав нову, демократичну Польщу поєднатися з державою Україною.

Як тільки я приїхав до Варшави, мені потрапила до рук газета „Політика", де була надрукована розмова з Є. Ґедройцем. На питання газети: „Чому Ви таке велике значення надаєте справі національних меншин у Польщі?" Є. Ґедройц відповів: „Наше ставлення до національних меншин таке саме, як до сусідніх з нами народів – повне погорди, зверхности, незнання. Самостійна Україна для нашої майбутности важливіша за наш вступ до НАТО. Бо без України Росія ніколи не зможе стати імперією. Тим часом польське суспільство демонструє світові, де тільки може, антиукраїнську ненависть".

І саме тепер ненависть до України продемонстрована в польському Сеймі.

Саме тепер, коли Україна наближається до вступу в Европейський союз, до здійснення своєї найбільшої мрії, коли так тяжко українська сучасна влада йде назустріч справедливим вимогам ЕС, коли українці почули голос Президента Польщі Броніслава Коморовського на підтримку України щодо її заповітної мети, лунає з польського парляменту клич засудити формування українських націоналістів, які 1943 року начебто провели геноцид щодо польського населення на Волині.

Звідки повіяв такий студений вітер, який має знов заморозити всі зовсім недавні клятьби між урядами, Церквами, громадянами України й Польщі, які проголосили: „Вибачте нам, а ми вам пробачаємо"?

Звідки в Польщі, яка, здавалося, вже сприйняла факт існування незалежної України, який свого часу був названий Збіґнєвом Бжезінським як найвидатніша подія XX ст., з'явилися партії, що сподіваються знов розбудити в поляках ненависть до українців, а в українців – ненависть до поляків?

Знав я й таких у Польщі. Вони не приховували своїх надій на те, що відновлювачі старої Російської імперії візьмуться розривати Україну, а при тому щось може перепасти й Польщі. Я сміявся з них. Я, жартуючи, їм говорив: „Якщо допоможете комусь рвати Україну, не залишиться од вас нічого! Кордон між імперіями Сходу і Заходу проходитиме по центру ваших земель".

І тут пригадуються мені слова Є. Ґедройця: „Якщо Україна поєднається знов з Росією, ми тоді вже є зовсім у російських обценьках. Потрібно з усіх сил притягати Україну до Европи"...

* * *

Дорогі мої польські брати!

Я визнаю, злочин був на Волині, тяжкий злочин. Але то не був геноцид, а тільки спровокований окупантами України та Польщі месницький розгул за те, що чинила королівська, шляхетська, панська влада упродовж віків на землях України.

Часи, в яких ми живемо – це часи поєднання й порозуміння між нашими народами.

Ми не маємо права оголошувати жоден злочинний епізод з нашої спільної історії актом, який може перекреслити все, чого ми досягли в

(Закінчення на стор. 7)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Львів вартий подорожі

ЛЬВІВ. — Портал „VirtualTourist" склав список міст в Европі, які варто відвідати з початком літа. Примітно, що перше місце дісталося Львову. Користувачі порталу одноголосно заявили, що саме це місто є найкращим для відвідування у цей час. Серед переваг Львова була названа „неймовірна" компактність центральної частини, що робить його ідеальним місцем для туру на вихідні дні. Туристам радять відвідати Площу Ринок, Оперу, а також фестиваль „Нічний Львів". На другому місці в списку опинився Гамбурґ. Німеччина слідом за Гамбурґом розмістився Вільнюс, Литва. На четвертому місці опинилася Валенсія, Еспанія. Побудований на схилах над річкою Дору Порту в Португалії опинився на п'ятому місці. На шостому місці Загреб, Хорватія. Далі є Валета, місто за 93 кілометри на південь від італійського острова Сицилія. Столиця Мальти є об'єктом Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО і нещодавно була названа культурною столицею Европи на 2018 рік. Восьме місце віддано Будапештові, Угорщина. Прибалтика в списку місць, які варто відвідати саме зараз, представлена також Риґою. Зі зростанням популярности реґіону столиця Латвії стала унікальним містом, яке має відвідати кожен турист. Старе місто притягує туристів своїми химерними площами і брукованими вулицями. Замикає 10 европейських міст, які варто відвідати у цей час, Сараєво в Боснії і Герцеґовині. Саме тут був убитий австрійський ерцгерцог Франц Фердинанд, що дало початок Першій світовій війні. *(„Кореспондент")*

Податок на гриби та ягоди

СИМФЕРОПІЛЬ. — Депутати Верховної Ради Автономної республіки Крим (АРК) проголосували за введення податку на збір грибів, ягід, лікарських рослин і на прогулянки в лісі. Відповідну постанову „Про встановлення ставок збору за спеціяльне використання лісових ресурсів у частині заготівлі другорядних лісових матеріялів, здійснення побічних лісових користувань та використання корисних властивостей лісів" проголосували 21 червня. За постановою, встановлюється податок на випас худоби, заготівлю сіна і дикорослих плодів, горіхів, грибів, ягід, лікарських рослин. „Комерсанти, які займаються збором у великих обсягах, повинні платити гроші… А простим мешканцям Криму боятися нічого", – розповів депутат Верховної Ради АРК Сергій Кутько, якого цитує сайт Верховної ради АРК. Автори проєкту постанови у пояснювальній записці вказують, що нововведення дозволять збільшити надходження до місцевих бюджетів і забезпечити раціональне використання лісових ресурсів. *(Бі-Бі-Сі)*

Подали до суду на Віктора Ющенка

КИЇВ. — На колишнього Президента Віктора Ющенка подали до суду за перейняння на себе компетенції Кабінету Міністрів і Міністерства палива та енерґетики у 2008 році. Відповідний позов був поданий до Вищого адміністративного суду України, повідомив 25 червня юрист Станіслав Батрин. „Звернулися з позовом до Президента В. Ющенка, та ставимо під сумнів законність дій Президента щодо заборони Олегові Дубині як керівникові „Нафтогазу України" підписувати газові контракти за ціною 235 дол.", – уточнив він. „Ми також розглядаємо як протиправні дії В. Ющенко щодо перейняння на себе компетенції Кабінету Міністрів та здійснення управлінського впливу на „Нафтогаз" (перевищення владних повноважень) в процесі укладення контрактів на доставу та транзит газу, видання обов'язкових до виконання директив підприємству „Нафтогаз", – йдеться у повідомленні. „Просимо суд: визнати дії Президента В. Ющенка щодо перейняння на себе компетенції Кабміну і Мінпаливенерґо та здійснення управлінського впливу на „Нафтогаз"… у 2008 році, – протиправними", – зазначив юрист. Як відомо, С. Батрин раніше звернувся з позовом до Кабінету Міністрів та Фонду державного майна щодо визнання недійсними контрактів на постачання газу від 19 січня 2009 року між „Ґазпромом" та „Нафтогазом України". *(„Українська правда")*

АМЕРИКА І СВІТ

Можливі переговори з „Талібаном“

ВАШІНҐТОН. — Попри напад на президентський палац у Кабулі, що стався 25 червня, президенти США та Афганістану підтвердили свою підтримку ідеї переговорів з „Талібаном“. Під час відеоконференції Барак Обама та Гамід Карзай погодились, що мирний процес є найпевнішим способом припинити насильство, повідомив 26 червня Білий Дім. Коментуючи напад на свій палац та на штаб-квартиру Центрального розвідувального управління, за який відповідальність на себе взяли таліби, Г. Карзай наголосив, що „Талібан“ не може одночасно створювати бюро з досягнення миру і продовжувати вбивати людей в Афганістані. „Вороги народу Афганістану знову довели своїм проваленим нападом, що вони проти миру, стабільности та проґресу в Афганістані“, – заявив він. Посол США Джеймс Канінґгем заявив, що напад не досяг своєї мети та продемонстрував „марність зусиль талібів досягти своїх цілей, застосовуючи насильство і терор“. Провідники також обговорили передання контролі за безпекою силами НАТО Афганістанові, підготування до виборів в країні, запланованих на 2014 рік та переговори щодо двосторонньої угоди про безпеку. Під час нападу Г. Карзай перебував у палаці, проте випадок стався ближче до готелю „Аріяна“ де розміщена штаб-квартира ЦРУ. Поліція повідомила, що всі нападники були вбиті. Випадок стався через декілька днів по тому, як Президент країни Г. Карзай висловився проти мирних переговорів США та „Талібану“. Тоді він заявив, що Вища рада миру не братиме участи у переговорах, якщо на них не головуватиме Афганістан. (*Бі-Бі-Сі*)

Б. Люшняк – в. о. головного лікаря США

ВАШІНҐТОН. — Головний лікар США Реджіна Бенджамін повідомила, що в липні залишає згадану посаду після чотирьох років праці. Рівночасно повідомили, що заступник Головного лікаря США Борис Люшняк буде виконувати обов'язки головного лікаря до часу, коли буде призначено постійну кандидатуру. Д-р Б. Люшняк є заступником Головного лікаря США від листопада 2010 року. До цього він працював в Адміністрації харчів і ліків, у Центрі контролі та запобігань хворіб. Він є контр-адміралом в Американській службі публічного здоров'я. Д-р Б. Люшняк – довголітній пластун, виховник, абітурієнт „Лісової Школи“, член станиці Чикаґо і куреня Ордену Хрестоносців. Свої нові обов'язки він почне виконувати в липні. (*„Український тижневик“*)

Н. Саркозі повертається в політику

ПАРИЖ. — Ніколя Саркозі, колишній Президент Франції, вирішив повернутися на політичну арену напередодні президентських виборів, які відбудуться в 2017 році, повідомили 25 червня французькі засоби масової інформації (ЗМІ). Також ЗМІ зазначають, що соратники Н. Саркозі кажуть, що колишнього президента на це рішення штовхнули судові розгляди у справі Ліліян Бетанкур, а також намір брати участь у президентській гонитві колишнього Прем'єр-міністра Франсуа Фійона, якого Н. Саркозі вважає зрадником та брехуном. За словами секретаря Союзу за народний рух Жофруа Дідьє, з того часу, як до влади прийшов Франсуа Оланд, Франції дуже не вистачає авторитетного провідника: „Чи може Саркозі повернутися? Чи захоче він цього? Я не знаю. Я не можу відповісти за нього. Союз за народний рух очолює Жан-Франсуа Копе. Але в той же час правильно, що партію досі об'єднує особа Саркозі“. Наприкінці минулого року у партії правих розгорівся скандал – за підсумками внутрішньопартійних виборів Ф. Фійон та Жан-Франсуа Фійон оскаржували провідництво, й арбітром у цьому конфлікті виступив Н. Саркозі. На думку спостерігачів, якщо Н. Саркозі вирішить повернутися, то йому доведеться знайти ідеї, зрозумілі всім французам, включаючи як прихильників вкрай лівих, так і вкрай правих. (*„Кореспондент“*)

На виставці представлені стародавні букварі

Володимир Єфимов

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – В Меморіяльному будинку-музеї славетного українського історика, дослідника Запорозької Січі Дмитра Яворницького відбулася презентація колекції букварів „Книга, що відкриває світ“. Вперше у місті були представлені унікальні видання середньовіччя: навчальні книги латинською мовою, словарі та граматики із Західньої Европи 1514, 1598, 1626 років, а також низка навчальних книг українських авторів.

Основу виставки склала колекція букварів з Музею книги та друкарства, який є часткою Державного історико-культурного заповідника Острога. Відповідальний організатор виставки, старший науковий співробітник Дніпропетровського історичного музею Віктор Єкшов розповів:

„Коли Національний історичний музей ім. Д. Яворницького, відділом якого є наш меморіяльний музей, складав плян виставок на 2013 рік, ми ще не були впевнені, що вдасться зібрати настільки велику кількість експонатів, щоб провести виставку. Втім, нам допомогли острозькі фахівці з Музею книги та друкарства. Вони надали Дніпропетровську рідкісні видання – буквар Федора Полікарпова 1701 року, факсимільні видання славетних букварів Івана Федорова, Каріона Істоміна, а також „Граматики“ Лаврентія Зизанія та Мелетія Смотрицького, „Азбуки“ кінця XVIII ст. (у вигляді сувою), багато інших.

Експозицію ми доповнили з запасників нашого Історичного музею українськими букварями середини 1900-их років, виданими в СРСР, Европі та Канаді, а також букварями народів Радянського Союзу та світу останньої чверті XX ст. На виставці також можна побачити давнє і нове приладдя для письма, учнівські зошити різних часів, шкільну форму та портфелі.

Найбільш рання у нашій колекції книга, видрукувана латиною у 1514 році, тобто їй майже 500 років! Зверніть увагу на дуже дрібний шрифт, який важко прочитати навіть при потужному освітленні. Є й ще одна раритетна книга – латинський словник, виданий у Швайцарії наприкінці XVI ст. Поруч з ними є так звані „конволюти“, тобто книги, що являли собою зшиток із кількох томів.

Перші друковані книги зазвичай оздоблювалися ґравюрами. Один з найвідоміших ґраверів Альбрехт Дюрер створював цілі серії гравюр на біблійну тематику. В нашому музеї збереглися ліноґравюри цього славетного німецького художника XVI ст., надруковані у Дрездені в XIX ст.

В експозиції є перші букварі та абетки, за якими навчалися українські діти протягом багатьох століть. Князь Костянтин Острозький запросив зі Львова тоді вже відомого друкаря Івана Федорова, і той видав у Острозі друковані шедеври – Біблію та буквар.

Навчальні книги українською мовою представили рідкісні для Придніпров'я букварі для українських еміґрантів, зокрема канадський буквар Деполовича, виданий у Торонто в 1961 році (це восьме видання цього посібника). „Український повістковий буквар“, надрукований у Великобританії в 1958 році. Ще рідкісніші книги видані у Коломиї та у Львові у першій третині XX ст. Чотири читанки було видано завдяки старанням галицького педагога і видавця Миколи Матвійчука“.



Віктор Єкшов з найдавнішою книгою експозиції. (Фото: Володимир Єфимов)

Виставка, яка відкрилася 12 березня, має назву „Книга, що відкриває світ“. Читаючи книгу, людина відкриває для себе широкий світ інформації про різні країни і народи. З другого боку, завдяки українським книгам у інших країнах дізнаються про давню культуру України, в тому числі у царині видання книг. Тобто світ через книгу відкриває для себе Україну. І це наближає нас до євроінтеґрації, нині офіційно виголошеної ґльобальним напрямком розвитку молодої держави.

Відкриття виставки відбулося 12 березня. До музею завітало багато студентів Національного університету ім. Олеся Гончара на чолі з деканом історичного факультету Сергієм Світленком. Було чимало шкільних вчителів, представників преси, письменників. Виставку відкрила директор Меморіяльного будинку-музея ім. Д. Яворницького Яна Тимошенко.

Мультиплікаційний фільм для сліпих дітей

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 28 травня в приміщенні міської ради відбулася презентація першого в Україні мультиплікаційного фільму, адаптованого для незрячих дітей. Основою проєкту стала клясика української анімації – фільм „Сонячний коровай“. Фільм доповнений авдіодискрипцією або тифлокоментарем – це дуже лаконічний опис подій, які відбуваються на екрані.

„В Україні ми стали першими, адаптуючи цей фільм. В Европі цей процес має вже свою історію і поставлений на нормальний рівень“, – наголосила керівник Ресурсного центру освітніх інформаційних технологій для осіб з особливими потребами Національного університету „Львівська Політехніка“ Оксана Потимко.

Опис до фільму, з урахуванням усієї специфіки незрячих дітей, підготувала провідна актриса Національного театру ім. Марії Заньковецької, Народна артистка України Олександра Бонковська. Технічними питаннями на базі „Студії Лева“ займалися аспірант університету Андрій Демчук та звукорежисер Євген Шманенко. Унікальний проєкт був створений за підтримки Державної студії „Укранімафільм“. Ініціятором проєкту стала О. Потимко.

Невдовзі плянується розмістити мультфільм для широкого доступу на сайті www.openlife.lviv.ua, який є доступним для незрячих користувачів.

Львівщина сприяє проведенню форуму СКУ

Ірина Мицак

ЛЬВІВ. – 20-22 серпня у Львові відбудеться X Світовий конґрес українців, який збере численних представників світової української спільноти, об'єднаної навколо СКУ. Це вже третій за чергою конґрес, що відбудеться в Україні.

Вагому підтримку конґресові надає Львівська обласна державна адміністрація, її голова Віктор Шемчук. Місцем проведення конґресу обрано Національний університет „Львівська Політехніка". Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діяспорою цього університету на чолі з Іриною Ключковською сприяє в організаційних питаннях, пов'язаних з проведенням конґресу у Львові.

Конґрес присвячується пам'яті жертв Голодомору-геноциду 1932-1933 років у його суму 80-ту річницю. СКУ запрошує громадськість Львова приєднатися до вшанування жертв Голодомору, що відбудеться в перший день конґресу, 20 серпня, біля пам'ятника Тарасові Шевченкові. У цей же день у Львівському національному академічному театрі опери та балету ім. Соломії Крушельницької відбудеться урочисте відкриття конґресу.

Протягом наступних днів делеґати підсумують працю СКУ за 2008-2013 роки, накреслять шляхи діяльности на наступний п'ятирічний термін та оберуть новий склад керівних органів.

ЮНІСЕФ та „Укрпошта" представили марку про дітей-інвалідів

Сергій Прохоров

КИЇВ. – 31 травня Дитячий фонд ООН (ЮНІСЕФ) та „Укрпошта" представили нові марки, покликані привернути увагу суспільства до захисту прав дітей-інвалідів.

Презентація відбулася на головній пошті з участю понад 500 дітей-інвалідів, Віце-прем'єр-міністра України Олександра Вілкула, голови ЮНІСЕФ в Україні Юкіе Мокуо, генерального директора „Укрпошти" Оксани Плотнікової та голови Національної асамблеї інвалідів України Валерія Сушкевича.

В Україні понад 165 тис. дітей з загального числа 8 млн. дітей – інваліди. Вони належать до найбільш уразливих груп суспільства, часто не отримують доступу до шкільної освіти та медичного обслуговування, позбавлені права зростати у сімейному середовищі через розміщення в інтернатах. Такі діти часто занають жорстокого поводження та дискримінації.

„Укрпошта" та ЮНІСЕФ, крім видання спільної марок, на яких зображені малюнки дітей з особливими потребами, в 27 реґіональних дирекціях пошти провели малювальні акції на тему „Ми всі рівні" за участи близько 3,000 дітей. Для зручности обслуговування людей з особливими потребами у відділеннях зв'язку встановлено 1,364 похилі пандуси.

Під час презентації Ю. Мокуо повідомила, що ЮНІСЕФ представив новий щорічний звіт „Становище дітей у світі – 2013", який цього року присвячений проблемам дітей з інвалідністю.

1 червня, у День захисту прав дітей, „Укрпошта" та ЮНІСЕФ розпочали всеукраїнський конкурс серед дітей „Намалюй свої права!". Малюнки можна надсилати до 1 жовтня. З умовами конкурсу можна ознайомитись на інтернет-сторінці ЮНІСЕФ:www.unicef.org/ukraine/ukr/.



Нові поштові марки „Укрпошти" та ЮНІСЕФ.

Названо лавреатів „Коронації слова"

Олександр Шустерук

КИЇВ. – 13 червня відбулася церемонія вручення однієї з найпрестижніших літературних нагород України „Коронація слова-2013" за результатами цьогорічного Міжнародного літературного конкурсу романів, кіносценаріїв, п'єс, поезії та творів для дітей.

Найкращі рукописи визначалися в п'яти номінаціях. Лавреатами перших нагород стали Богдан Коломійчук (Львів) за твір „Людвисар" в номінації „Романи", Олексій Ганзенко (село Владиславка, Київська область, за твір „Юля намалює краще" в номінації „Кіносценарії", Надія Тубальцева (Дніпропетровськ) за твір „Золотий поріг" в номінації „П'єси", Євген Цимбалюк (селище Млинів, Рівненська область) за твір „Три сльози – три жарини" в номінації „Пісенна лірика", Оршуля Фариняк (Луцьк) за оповідання „Айхо", Лана Ра (Київ) за кіносценарій „Королева країни загублених ґудзиків", Володимир Читай (Львів) за п'єсу „Цап-цар", Алла Бінцаровська (Тернопіль) за вірш „Усмішка матусі" в номінації „Твори для дітей".



Лавреат „Коронації слова-2013" Євген Цимбалюк – постійний дописувач „Свободи".

Шановні дописувачі!

Порівняно невеликий обсяг тижневика і значне число пропонованих редакції матеріялів змушує звернутися до Вас з проханням надсилати до публікації тексти листів обсягом не більше, ніж 500 слів, тобто три-чотири сторінки машинопису, через два інтервали. Редакція залишає за собою право скорочувати довгі тексти і виправляти їх згідно з чинним правописом. Просимо утримуватися від відступів від обраної теми для опису сторонніх щодо неї питань.

Фотографії просимо надсилати лише в додатку до листа, даючи їм назви, які зазначені в тексті. Назва фотографії і підпис до неї – це різні речі. Не позначайте світлини загальновживаними числами чи словами, тому що комп'ютер не зможе їх відрізнити. Разом з прізвищами обов'язково подавайте повні імена осіб, про яких іде мова в тексті допису чи статті.

В електронних листах просимо вказувати поштову адресу і телефон автора.

Редакція

АМЕРИКА І СВІТ

Австралія і Японія судяться

КАНБЕРА, Австралія. — Австралія звинувачує Японію в порушенні заборони на вилов китів з комерційною метою – слухання з цього приводу почалися у Міжнародному суді ООН в Гаазі. Конфлікт між країнами триває вже кілька років. Австралія вважає, що під маскою наукових досліджень Токіо займається комерційним китобійним промислом. Японія, яка відловлює до 1,000 китів щорічно, заявила, що відстоюватиме своє право на полювання в межах науково-дослідної програми. Ухвалена у 1986 році міжнародна конвенція забороняє комерційний китобійний промисел. У 2010 році Австралія звернулася з скаргою до Міжнародного суду ООН, звинувативши Японію в порушенні цього документу. На процес країна вже витратила кілька мільйонів долярів. *(Бі-Бі-Сі)*

Космічна місія Китаю

ПЕКІН. — У Китаї успішно завершилася найдовша пілотована космічна місія. Космічний апарат „Шеньчжоу-10" і три члени його екіпажу приземлилися 26 червня на півночі Китаю. 15-денна місія є важливою частиною амбітної космічної програми Китаю, яка передбачає створення власної постійної космічної станції і відрядження людини на Місяць. Під час перебування на орбіті пілотований корабель „Шеньчжоу-10" з'єднався з орбітальним модулем „Тяньґун-1". Як повідомляє аґентство „Сіньхуа", провідник країни назвав „космічну мрію частиною мрії зробити Китай сильнішим". Китай уперше надіслав людину в космос лише в 2003 році, його можливості досі відстають від подібних програм США і Росії. *(„День")*

У Чехії – новий прем'єр-міністер

ПРАГА, Чехія. — Президент держави Мілош Земан 26 червня призначив прем'єром колишнього міністра фінансів, економіста Іржі Руснока. Проти ідеї технічного кабінету виступали представники більшости місцевих політсил. Втім, за чеською конституцією президент має право призначити главу уряду без узгодження з парляментом. Тепер новий прем'єр має за 60 днів зформувати Кабінет міністрів і отримати вотум довіри від парляментарів. Попередній Прем'єр-міністер Чехії Петр Нечас залишив посаду минулого тижня на тлі гучного корупційного скандалу. Поліцейські заарештували за перевищення службових повноважень низку високопосадовців з оточення глави уряду. М. Земан сказав: „Новий уряд має стати чимось на зразок пожежної бриґади добровольців, які допомагають загасити полум'я, розпалене кимось іншим. Я переконаний, що політично невтральний Кабінет ґарантує чесне і прозоре розслідування усіх політичних і економічних скандалів". *(„5-канал")*

Підприємці Білорусі – за вихід з МС

МІНСЬК, Білорусь. — Білоруські підприємці почали збір підписів за вихід держави з Митного союзу (МС). Відповідне рішення, за даними місцевих засобів масової інформації, було прийняте на форумі підприємців, що відбувся 24 червня у Мінську. Обурення білоруських підприємців викликає технічний реґламент МС, який стане чинним найближчим часом. „Думка простих підприємців така, що на сьогоднішній день саме даний геополітичний суб'єкт (Митний союз – ред.) ставить під загрозу національний бізнес Білорусі", – наголосив Анатолій Шумченко, провідник громадського об'єднання „Перспектива", яке представляє інтереси малого підприємництва. Документ, про який іде мова, зачіпає продукцію легкої промисловости. У Білорусі він має набути чинности вже від 1 липня. Місцевий бізнес не влаштовує, що він зобов'язує їх отримувати документи на продукцію, що завозиться з Росії. Як зазначив А. Шумченко, „отримати ці сертифікати практично неможливо через бардак, який панує у сусідній країні". Додамо, що Митний Союз Росії, Білорусі і Казахстану був організований у 2010 році. МС передбачає єдину митну територію, на якій не використовуються мита та економічні обмеження, за винятком окремих випадків. *(„Кореспондент")*

В Україні шириться дитяча проституція

Наприкінці жовтня 2006 року спеціяльний доповідач ООН з питань торгівлі дітьми, дитячої проституції та порнографії Хуан Міґель Петіт подав на розгляд членів Ради з прав людини доповідь про обстеження, проведене в Україні. У доповіді підкреслювалося, що 10 відс. жертв торгівлі людьми складають діти у віці 13-18 років. Половину дітей вивозять в сусідні країни, в основному – в Росію, з метою надання статевих послуг.

За час, що минув відтоді, становище погіршилося. За дев'ять місяців 2012 року було зареєстровано 226 злочинів щодо розбещення неповнолітніх, 58 злочинів щодо статевих зносин з такими особами, від зґвалтувань потерпіла 61 дитина. У 2011 році кількість дівчат підліткового віку, які були зайняті у сфері комерційного сексу, становила 15 тис. осіб. При цьому офіційна статистика відображає лише видиму частину.

1 лютого 2010 року дослідження, проведене Центром соціяльних експертиз Інституту соціології, виявило, що поширенню дитячої проституції в Україні сприяє низький матеріяльний стан багатьох родин, втрата провідної ролі родини у вихованні дитини, неготовність вчителів і соціяльних працівників обговорювати „гострі" питання на актуальній для дитини мові, недосконалість законодавчої бази, формальне ставлення до проблеми з боку виконавчої влади, недостатня поінформованість суспільства щодо цієї проблеми. До проституції залучають навіть 10-річних дівчат. Дітьми цікавляться педофіли. Дитячій проституції сприяє поширення СНІД, бо шукачі статевих пригод бояться бути інфікованими і вважають дитину здоровішою. Причиною дитячої проституції стає й насильство вдома, поведінка батьків, які виштовхують дитину на вулицю, щоб вона „заробила" на пляшку. Статеві послуги неповнолітніх значно дешевші. Діти працюють у найнебезпечніших місцях: на залізниці, великих кільцевих дорогах, на зупинках водіїв-„дальнобійників", у лазнях.

6 грудня 2011 року у Верховній Раді України був зареєстрований законопроєкт щодо протидії дитячій проституції. 20 червня 2012 року Верховна Рада ратифікувала Конвенцію Ради Европи про захист дітей від сексуальної експлуатації та сексуального насильства. Однак, законопроєкт щодо гармонізації українського законодавства з положеннями цієї конвенції не було прийнято навіть у першому читанні, а законопроєкт щодо протидії дитячій проституції було відкликано з розгляду у липні 2012 року.

Наразі діти, які зайняті у проституції, розглядаються не як жертви сексуальної експлуатації, а як правопорушники, що, в свою чергу, є грубим порушенням прав дитини та відповідних міжнародних зобов'язань, взятих на себе Україною.

Україні потрібна нова моделя захисту прав дітей. Правоохоронні органи повинні взяти під жорстку контролю діяльність шлюбних аґенцій та закритих нічних клюбів, де процвітає дитяча проституція і торгівля дітьми, переглянути правила, які реґулюють виїзд неповнолітніх дітей за кордон. Треба відроджувати духовні цінності українців, підвищувати мораль молоді.

Україна сьогодні не здатна ефективно реаґувати на випадки комерційної сексуальної експлуатації дітей, як на законодавчому, так і на практичному рівні, відсутня система попередження сексуального насильства та сексуальної експлуатації дітей, система надання допомоги постраждалим дітям.

ІСТОРІЯ

Життя, присвячене Україні

Олександер Костирко



Віра Борушевська (Фото: Олександер Костирко)

ЧЕРКАСИ. – Обласну організацію Всеукраїнського братства ОУН-УПА ім. генерала Роман Шухевича очолює Віра Борушевська. Вона пройшла не одне коло більшовицького пекла. Віру Посполиту (таке було її дівоче прізвище) за зв'язок з ОУН арештували 27 вересня 1948 року. На той час вона вчителювала у початковій школі рідного села Княже.

Допомагати місцевому осередкові ОУН дівчина почала з ранніх літ. Відтоді, як її родина, батьки і сестри, односельці переконалися у тому, яке „визволення" принесло їм червоне військо. Ще до війни, разом з ровесниками, дівчина вступила у молодіжну організацію „Січ", яку заснував студент зі Львова Олег Марків. Після закінчення школи і училища В. Посполита працювала у Золочеві і активно підтримувала зв'язок з підпільниками ОУН-УПА, виконувала складні завдання.

З Золочівської в'язниці арештовану відвезли до Львова. Довгі нічні допити тривали рік і два місяці, після чого оголосили вирок: 10 років позбавлення волі.

Шаленіла груднева заметіль. Зі Львова відправляли ешелон „політичних". Через кілька діб, у промерзлому наскрізь вагоні, у дівчини відкрилася кровотеча. На четвертий тиждень етапу потяг зупинився у безлюдному степу. Напівпритомну бранку вивели з вагона. Від великої втрати крові вона осліпла.

У тюремному лазареті кровоспинних засобів не знайшлося. Співчутлива молода медична сестра, з вільнонайманих, почала готувати ліки сама, напувала хвору настоєм трав. І через місяць повернувся зір. Під конвоєм її доставили до цегельні. В'язні будували „соціялістичне місто Балхаш". Через озеро – місто Кінґір, котрий через п'ять років стане могилою для багатьох повсталих в'язнів. Чекала листів з дому, але сама мала право написати рідним всього двічі на рік.

Настала холодна весна 1953 року. Усіх вивели з бараків на плац. Наказали сидіти. Посилена охорона не дозволяла перемовитися і словом. Бездротовий табірний зв'язок все ж приніс звістку – у Кінґірі повстали в'язні…

Минуло ще кілька років. У 1956 році настала воля. В. Посполита одружилася з політв'язнем Василем Борушевським з Рівненщини. Додому не поїхала – чоловік після таборів відбував ще п'ять років заслання. Народилася у них донька, яку назвали також Вірою. На початку 1960-их років дозволено було повернутися в Україну і оселитися у Черкасах, де помер колишній вояк УПА В. Борушевський, коли йому було всього 63 роки.

В. Посполита-Борушевська почала згуртовувати навколо себе тих, хто пройшов через Колиму, Сибір і Казахстан. Стараннями її в обласному краєзнавчому музеї відкрито виставку, присвячену ОУН і УПА. Справжнім відкриттям для черкасців стали концерти львівського гурту „Нескорені", який запросила В. Борушевська. Разом з однодумцями вона часто виступає перед вояками з розповідями про досі невідомих героїв Визвольних змагань за незалежність України.

У 2007 році за заслуги у державному будівництві, вагомий внесок у розвиток і зміцнення демократичної України В. Борушевську нагородили орденом княгині Ольги 3-го ступеня. Жінка зізнається, що ця нагорода для неї дуже дорога.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністрація / Оголошення
Володимир Гончарик — ☎ (973) 292-9800 x 3040, **Fax** (973) 644-9510, **E-mail** adukr@optonline.net

Передплата
Володимир Гончарик — ☎ (973) 292-9800 x 3042, **E-mail** subscription@svoboda-news.com

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

На місці злочину в Тустановичах

1 вересня 1939 року, коли почалася німецько-польська війна, мого батька Теодора Пількова, його братів та більшість чоловіків з села Тустановичі забрали до польського війська. Забрали коні, ровери та все, що їм захотілося.

Тустановичі мають 1340-літню історію. За княжих часів це було укріплене місто Тустань, котре разом з замком в Уричі боронило Україну від мадярів, турків, татарів. В сторону Трускавця стоїть церква св. о. Миколая, в якій є мощі св. о. Миколая. Давно це був маленький монастир. Там є великий цвинтар, на якому поховано багато українських патріотів, зокрема о. Івана Дашкевича – батька д-ра Романа Дашкевича, генерала-хорунжого Українських Січових Стрільців.

Біля цвинтаря діти знайшли поховання людей, помордованих польською бандою на чолі з провідником Мухою, який пізніше став одним з командирів польської Армії Крайової.

Пригадую гучні постріли не тільки там, але й біля церкви, де поляки вбивали і жорстоко мордували наших невинних людей. Там загинули Славко Крисько, Довбуш з Мражниці та інші.

У селі Лішня захопили молодих людей і погнали до Дрогобича, де їх в нелюдський спосіб тортурували, частину розстріляли. Жертвами впали Григорій Волошин, Микола Кліщ, Микола Сав'як, Володимир Стахнів, Мирон Ходачник.

Це ж було на початку вересня 1939 року, коли ще не було Української Повстанської Армії.

Роман Пільків,
Торонто



Пам'ятник на могилі помордованих українців, який встановив 1999 року Роман Пільків з синами Петром та Романом.

Перенеслися в минуле на 400 років

Як подало електронне видання газети „Волинь-Нова", 23 травня з нагоди Міжнародного дня музеїв в Луцьку була проведена чергова акція „Ніч у музеї". В цій акції дебютував наймолодший в місті Музей історії Луцького братства, який з початку цього року діє як відділ Волинського краєзнавчого музею. Про музей цей читачі „Свободи" чують не вперше – багато з них фінансово підтримували організування цього музею.

Керівник музею Зінаїда Воробей інформує, що музей розмістився в історичному двоповерховому будинку, який в далекому минулому був побудований за гроші братства. Це був духовний і адміністративний центр братства, тут містилися монастир, шпиталь, братська школа, друкарня, Хрестовоздвиженська церква. За чотири роки Луцьке братство відзначатиме 400-літній ювілей свого існування.

В програму цьогорічної „ночі" музей включив „Урочисте посвячення в луцькі братчики". Сценарій розробила завідувачка відділом Олена Біруліна, яка зуміла відтворити ритуали і стилістику з XVII ст. В залі музею стояли стіл, старовинне крісло голови, хоругва, братська скринька, горіли свічі. За столом сиділи голова Братства Андрій Бондарчук, братчики, оо. Ярослав, Василь, Никодим та інші.

Кандидати у братчики – студент університету ім. Лесі Українки Дмитро Пиха, науковий співробітник Волинського краєзнавчого музею Марія Філонюк, науковий співробітник Музею історії Луцького братства Андрій Боярук. Кожний з них розповів про себе, відповідав на запитання, прийняв обітницю братчика, поцілував хрест, хоругву братську, руку єрейську і кинув до скриньки братської „грошей шість", а після схвалення братчиками кандидата потиснув кожному з них руку і зайняв місце серед них. Дійство супроводжувалось співом хору семінаристів Волинської богославської академії Української Православної Церкви Київського патріярхату. Закінчилось воно традиційною для Братства XVII ст. скромною трапезою для всіх присутніх

Відродження традицій минулого, історичної пам'яті нашого народу – це позитивні вістки, які надходять до нас з України останнім часом.

Михайло Герець,
член Луцького братства,
Ратзерфорд, Ню-Джерзі

На пошану великого Кобзаря



Олег Шупляк з створеним ним ґлоґотипом.

Радісною новиною для бережанців стала перемога нашого художника, члена Національної спілки художників України, викладача дитячої художньої школи Олега Шупляка на Всеукраїнському відкритому конкурсі на найкращий ескіз лоґотипа з відзначення 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка.

На конкурсі були представлені 208 ескізів від понад 100 художників. Про це повідомив на пресконференції 4 червня Міністер культури України Леонід Новохадько. Він сказав, що цей лоґотип стане всеукраїнським та міжнародним символом Шевченківського ювілею.

Бережанці пишаються своїм земляком О. Шупляком і вітають його з перемогою.

Наталія Бойко,
Бережани, Тернопільська область

Побажали колезі приємного відпочинку

У вівторок, 25 червня, працівники Головної канцелярії Українського Народного Союзу і обидвох його пресових органів, „Свободи" та „The Ukrainian Weekly", провели на заслужений відпочинок довголітнього редактора „Свободи" Христину Волицьку-Ференцевич, подякувавши їй за самовіддану редакторську працю, котра розпочалася у 1986 році, і побажавши шановній колезі доброго здоров'я та подальшого міцного зв'язку з союзовою родиною і зі „Свободою".



На фото з редакційного архіву: редактор „Свободи" Христина Волицька-Ференцевич з редакторами Левком Хмельковським (сидить) і Петром Частом.

До поляків...

(Закінчення зі стор. 3)

епоху нашої спільної перемоги над фашистською Німеччиною й над комуністичною Росією.

Якщо ми почнемо рахувати жертви, які поніс польський народ від української зброї і жертви, які поніс український народ від польської зброї – ми збожеволіємо.

Закликаю вас, мислячі поляки, подумати над тим, кому служитимуть ваші звинувачення українського визвольного збройного руху, що був жорстоким, бо відповідав на жорстокість? Живіть майбутністю, а не минувшиною, бо з кожної роздряпаної старої рани нічого, окрім крові, не вийде!

Великий поляк, син України, Юліюш Словацький, пророкував воскресіння України як держави. Подумайте, кого ви можете зрадити сьогодні. Це ж ваш і наш пророк Ю. Словацький, це ваш і наш мислитель Є. Ґедройць, це ж ваш і наш духовний учитель Іван-Павло II, це ваш і наш видатний політик З. Бжезінський.

Ті, хто виступає сьогодні в Польщі зі страшним та несправедливим осудом української визвольної зброї, повторюють наклепи нашого ворога.

Ворога, який 300 років учив нас ненавидіти поляків, а тепер узявся повчати й вас, що треба знов ненавидіти найближчого й каяттям пойнятого сусіда. *(„Історична правда")*

До уваги читачів!

Дане число „Свободи", з датою 28 червня/5 липня, є подвійним (чч. 26, 27). Наступне, 28-ме, число нашого тижневика вийде з датою 12 липня. – **Редакція**.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Театр „Нової української хвилі“ виступив в Ню-Йорку

Левко Хмельковський

НЮ-ЙОРК. – 16 червня в Українському народному домі театральна група осередку „Нової української хвилі“ у Філядельфії, який очолює Надія Петрик, представила літературно-музичну композицію „Там, у лісі, на полянці".

Всеамериканське громадське об'єднання „Нова українська хвиля“ виникло шість років тому з метою згуртування новоприбулих українців, допомоги їм, дослідження політичного і соціяльно-економічного становища України, впливу на нього з використанням місцевих засобів, а також утвердження позитивного образу України в американському світі. Оскільки цей позитивний образ псує сучасна влада України, новим українцям доводиться брати участь в акціях протесту і самим їх проводити.

Об'єднання очолює Мирослава Роздольська. Відразу утворилися дев'ять осередків, зокрема у Філядельфії, Клівленді, Дітройті, Стемфорді, Балтиморі, Вашінґтоні, Чикаґо, Пітсбурґу, Пасейку.

Гості з Філядельфії почали відвідання Ню-Йорку з ходи молоді під прапорами від Народного дому до Української католицької церкви св. Юра, де була відслужена Панахида за полеглими героями.

Зустріч в Народному домі відкрила промовою голова Координаційно-виконавчої ради об'єднання М. Роздольська, яка закликала до згуртування в обороні української справи у світі, нагадала про нову антиукраїнську провокацію – справу дивізійника Михайла Каркоця, якого недруги України намагаються представити світові як нацистського карателя.



Учасники вистави „Там у лісі, на полянці". (Фото: Левко Хмельковський)

Сценарій композиції написала і виставу підготувала керівник театральної групи Віра Губицька, яка свого часу закінчила училище культури в Самборі, захопилася поезією і вже видала дві збірки, готує наступні, а також має ряд книжкових публікацій в ділянці народної культури. Переважна більшість самодіяльних артистів – 15 дітей – навчається у „Нашій рідній українській школі", на базі якої й виникла театральна група.

Група дівчат прийшла на лісову галявину за селом. Дівчата тужили за юними повстанцями, котрі пішли до лісу, розповідали про події визвольної боротьби і співали народну пісню „Ой, у вишневому саду", рядки якої „Весна йде, красу несе, а в тій красі радіє все" передали дівочу тривогу й біль з того приводу, що красу весни затьмарила війна. Цю пісню співають в Україні Ніна Матвієнко, Таїса Повалій, інші відомі солісти. На сцені Народного дому її співали Христина Коваль, Вікторія Фицик, Наталія Бабійчук, Христина Муравйова, Настя і Уляна Камінські, Юлія і Галина Ступень, Уляна Шкіра, Софія Кицинюк.

Саме під час наступної пісні прийшли з лісу, теж співаючи, юні повстанці, яких відтворили Лука Кімак, Михайло Мороз, Юрко Дідула, Дмитро Клітчук на чолі з сотником, яким на сцені був Зиновій Кметь. Серед радісних вітань були й сумні вістки про полеглих в боях. Вік артистів збігався з віком полеглих в роки війни і це надавало особливої вимовности нелегкій сцені. Разом заспівали повстанську пісню „Повіє вітер степовий", а також „Ой, у лісі на полянці полягли повстанці". Ця пісня про несподіваний напад карателів на юнаків, котрі „посходилися до потічку вмиватися вранці", особливо зворушила залю.

На зустріч з повстанцями прийшов юний Степан Фицик. Хлопчик просився до лісу, але сотник доручив йому розвідку у селі. Побачили повстанців також Володимир Фалендиш з маленькою сестрою Вікторією, прийшли до них і зворушили вояків піснею.

Вистава закінчилася хоровим співом пісні керівника багатьох львівських хорів Ярослава Ярославенка (Вінцковського) на слова Миколи Вороного „О, Україно, о, люба ненько, тобі вірненько присягнем". Мимоволі пригадалася трагічна доля Миколи Вороного і його сина Марка, які у 1940 році стали жертвами більшовицьких катів.

У залі був присутній керівник Українського драматичного театру в Ню-Йорку, Народний артист України Іван Бернацький, який зфотографувався з гостями. З словами подяки виступили також Надія Петрик і В. Губицька.

У Чикаґо відзначили Свято героїв

Лука Костелина

ЧИКАҐО. – Уже восьмий рік поспіль Українська громадська організація „Помаранчева хвиля" 9 червня організувала Свято героїв. Цього року дійство мало загальногромадський характер, бо відбувалося за співпраці Ілинойського відділу Українського Конґресового Комітету Америки, Чикаґського осередку Всеукраїнського об'єднання „Свобода" та парафії катедрального собору св. о. Миколая.

На Свято Героїв відбулися урочиста хода та концертна частина в школі св. о. Миколая. Під час ходи були презентовані військові формації українського вояцтва різних історичних періодів. На конях їхали козаки, маршував загін Української Повстанської Армії, українські-американські ветерани йшли з американським прапором. У ході брали участь оркестра та співоча група, молодіжні організації СУМ і Пласт, різні громадські організації з своїми прапорами.

Урочиста хода почалася від собору свв. Володимира й Ольги і пройшла до катедрального собору св. о. Миколая, де о. Михайло Мельник провів молитву, в якій згадав українських героїв. Відтак хода продовжувалася до катедрального собору Української православної церкви св. князя Володимира. Учасники ходи співали пісні під звуки оркестри, вплітаючи поміж піснями скандування патріотичних гасел. Перед собором їх зустрів о. настоятель Іван Лимор, який звернувся до присутніх з патріотичним словом про героїв, після якого хор заспівав „Христос воскрес!".

Хода була продовжена в районі міста, що має назву „Українське село". Біля школи св. о. Миколая учасників ходи зустріли представники українські-американських ветеранів та парох собору о. Богдан Налисник, який сказав коротке слово до присутніх. Після цього член ради „Помаранчевої хвилі" Юрій Сорока запросив усіх заходити до залі і взяти участь у святковому концерті, який започаткував вступним словом д-р Юрій Мельник і був його ведучим.

Дійство почалося презентацією американського і українського прапорів, яку здійснили українсько-американські ветерани, і виконанням національних гимнів. Відтак був переданий привіт Героям України, який виконав грою на трубі пластун Адріян Петриків.

Д-р Ю. Мельник попросив присутніх вшанувати хвилиною мовчанки колишнього голову „Помаранчевої хвилі" Ярослава Загайського, який рік тому, готуючись до відкриття Свята Героїв, помер від інфаркту.

Свято відкрив голова „Помаранчевої хвилі" Андрій Петриків, який подякував спонзорам, зокрема Українській американській спілці „Самопоміч", Фундації „Спадщина" банку „MB Financial" та працівникам Українського незалежного радіо.

Промовляли консул України в Чикаґо Андрій Праведник, голова Ілинойського відділу УККА д-р Олесь Стрільчук, Наталія Ярова від чикаґського осередку Всеукраїнського об'єднання „Свобода".

У концерті виступили хор осередку СУМ ім. Миколи Павлушкова (керівник Володимир Попович, сольо – Адріяна Попович), співак і композитор Віктор Морозов.

Підпільна зв'язкова кінця 1940-их років прочитала вірш про повстанців. Головним промовцем був Аскольд Лозинський.

На закінчення Анна Лукач виголосила вірш, який закінчувався словами: „Україна житиме вічно, Україна ніколи не вмре". Після цього присутні встали й заспівали гимн України.



Загін повстанців біля собору свв. Володимира і Ольги. (Фото: Лука Костелина)

П. Мицак отримав ювілейну медалю

ОТАВА. – 25 травня президент Конґресу Українців Канади (КУК) Павло Ґрод від імені Генерал-губернатора Канади Дейвіда Джонстона вручив Петрові Мицакові медалю Діямантового ювілею Королеви Єлизавети II за багаторічну відданість і працю для української громади у Віндзорі, Онтаріо. На церемонії були присутні президент провінційної ради КУК Онтаріо Стефан Андрусяк, віце-спікер Палати громад Джо Комартін і член парляменту від Віндзора, округи Есекс, Браян Месі, муніципальний радник Віндзора Ед Слейман, а також понад 100 членів громади.

Вечір відкрив Е. Слейман. Молитву провели парохи Української католицької церкви свв. Володимира і Ольги і Української православної церкви св. Володимира оо. Евген Галицький і Роман Тринога.

Танцювальний ансамбль „Барвінок" виконав танець „Привіт". Промовляли С. Андрусяк, Е. Слейман, який переказав вітання від посадника Віндзора Еді Френсіса.

П. Мицак розповів про своє минуле, особливо про участь в Українській Повстанській Армії. Понад 50 років П. Мицак брав участь в роботі багатьох організацій і працював на різних посадах, зокрема був президентом філії КУК у Віндзорі, а також президентом і членом Національної екзекутиви Ліґи українців Канади.

П. Мицак робить свій вклад до життя місцевої громади також через Ансамбль українського танцю Віндзора, Мовну школу та Українську національну асоціяцію допомоги.

До вечері і забави грала оркестра „Два кольори" з Лондону.

КУК



Учасники церемонії вручення медалі (зліва): віце-спікер Палати громад Джо Комартін, член федерального уряду Браян Месі, Петро Мицак, президент Конґресу Українців Канади (КУК) Павло Ґрод, голова Провінційної ради КУК Онтаріо Стефан Андрусяк. (Фото: КУК)

54-ий злет юнацтва відбувся на оселі СУМ

Віктор Курилик

ЕЛЕНВІЛ, Ню-Йорк. – 25-26 травня на оселі Спілки Української Молоді відбувся 54-ий злет юнацтва. Ця довгоочікувана подія зібрала 471 учасника з 16 відділів юнацтва Америки та двох відділів юнацтва Канади.

Юнаки та юначки в сумівських одностроях зібралися на першу збірку 25 травня. Після кількаденних дощів бігові доріжки навколо стадіону були повністю розмиті, тому змагання з бігу були скасовані. Таборування та ночівля в наметах в холодну погоду багатьом видавалися поза межами здорового глузду, але батьки (переважно молодшого юнацтва) відділу з Стемфорду були іншої думки. Їхній великий та дружний табір викликав повагу в світлі відомого сумівського вітання „Гартуйсь!"

Злет включав конкурси знань, слова, роїв, мистецтва, мультимедії та спорту. Господарями злету були осередок з Гартфорду та відділ юнацтва з Стемфорду. На чолі з референтом злету Юрієм Стецьком вони подбали про розміщення юнацтва та гостей з віддалених осередків та про безліч організаційних деталей. Цього року до змагань вперше приступили відновлений відділ юнацтва у Картареті, Ню-Джерзі, та відділ юнацтва з Палатайну (передмістя Чикаґо). Окрім цих відділів, на змагання „злетілися" сумівці з Ню-Йорку, Балтимору (Мериланд), Ґошену, Бафало і Йонкерсу (Ню-Йорк), Гартфорду і Стемфорду (Конектикат), Монреалю і Етобіко (Канада), Клівленду, Чикаґо, а також Випані, Джерзі-Сиіті, Ірвінґтону, Пасейку (Ню-Джерзі) й Філядельфії.

Тематика злету збігалася з річницями переломних подій історії України та визначних особистостей – 1025-літтям Хрещення України, заснуванням козацтва та вшануванням Дмитра Байди-Вишневецького з нагоди 450-ліття його смерти, 100-річчя з дня смерти Лесі Українки.

Центральною темою було відзначення 80-ліття Голодомору-геноциду українського народу в 1932-1933 роках. Окрім конкурсу знань, ця тема була основною в конкурсах мультимедії та декількох драматичних виставах конкурсу мистецтва. Виховники та юнацтво творчо підійшли до висвітлення цієї теми та збереження пам'яті жертв Голодомору. Незабаром мультимедійні проєкти будуть виставлені на сайті СУМ (www.cym.org).

Спортивна складова злету зазнала змін через негоду. За подіями можна було спостерігати у неділю, 26 травня, коли визирнуло сонечко. Референти спорту виміряли результати близько 500 учасників в стрибках в довжину, киданні диску та кулі протягом одного дня замість двох. Центром уваги стали змагання з копаного м'яча, де у боротьбі за головний трофей протистояли команди Йонкерсу та Пасейку. Перемогли „Крилаті" з Йонкерсу – 1:3.

У змаганнях з відбиванки виділялася організованою грою перша команда з Пасейку – чемпіон минулого року. Цього року вона захищала свій титул проти 25 інших команд, які були розбиті на три групи. У фіналі команда Пасейку грала з командою Гартфорду, яку перемогла. Молодша команда Пасейку посіла третє місце.

Як і минулого року, першість серед відділів здобула команда з Стемфорду (Конектикат), набравши 1,320.9 точок. Другою була команда з Гартфорду (1,144 точок), третьою з 1,083 точками – команда Ґошену (Ню-Йорк).

У зв'язку з скороченою спортивною програмою, суперництво за першість було надзвичайно високим. Серед молодшого юнацтва перемогла Софія Поліщук, друге місце здобули Джастин Моргунський та Анастазія Пшик (обоє зі Стемфорду). Серед старшого юнацтва Джесика Дем'янич (Джерзі-Сиіті) здобула перше місце, Дана Курилик (Ню-Йорк) – друге місце, Павло Добощак (Гартфорду) – третє місце.

Крайова управа СУМ подякувала усім осередкам за участь та організацію окремих конкурсів та висловила особливу подяку осередкові Гартфорд за успішне проведення злету.

Віктор Курилик – пресовий референт Крайової управи Спілки Української Молоді.



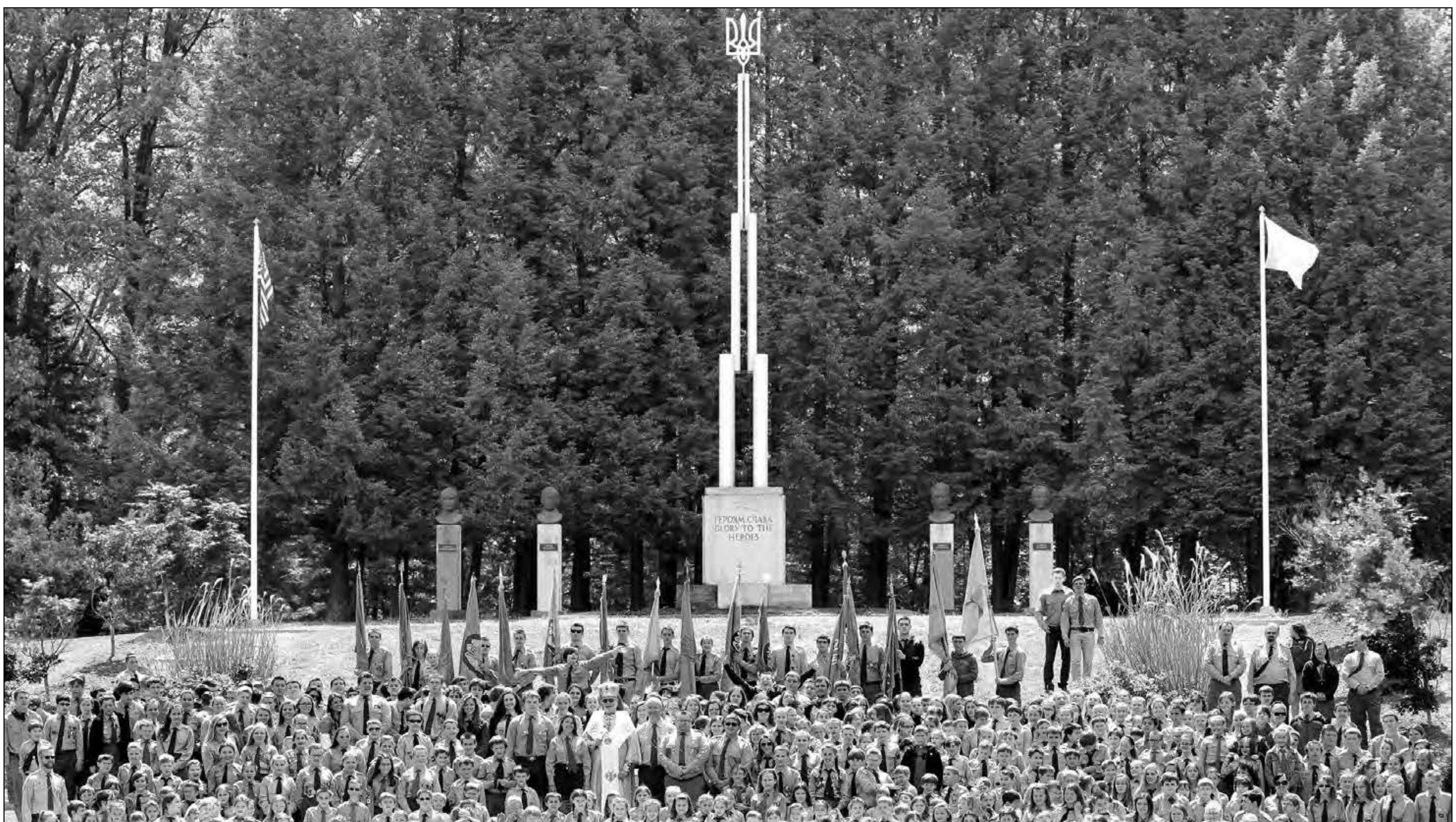
Переможці злету серед молодшого юнацтва: перше місце – Софія Поліщук; друге місце – Джастин Моргунський і Анастасія Пшик (Фото: Оксана Бартків)



Переможці злету серед старшого юнацтва: перше місце – Джесика Дем'янич, друге місце – Дана Курилик, третє місце – Павло Добощак.



Відділ юнацтва з Палатайну виступив у мистецькій програмі з жартівливим танцем. (Фото: Віктор Курилик)



Учасники злету після Служби Божої. (Фото: Віктор Курилик)

Пластуни США провели кінофестиваль на „Святі Весни“

Андрій Зварич

МІДЕЛФІЛД, Огайо. – 25-27 травня на оселі „Писаний Камінь“ відбулося крайове „Свято Весни“ з темою „Ти знай і пам'ятай“. Під час триденного свята 29-ий курінь старших пластунів „Сіроманці“ організував програму теренових та спортових змагань. Юнацтво по куренях підготувало фільми до теми свята та показало їх протягом великої ватри. Цей „КіноФест“ був успішно проведений, юнацтво підготувало надзвичайно творчі фільми.

Нагороди були визначені в категоріях – акторство, кінематографія, та на загал за найліпший фільм. Дістали нагороди за схвальний відгук – 20-ий курінь ім. Марти Борецької з Нюарку, Ню-Джерзі, „Юнацький вибір“ – 3-ий курінь ім. Івана Мазепи з Ню-Йорку, за акторство і за найкращий фільм – 31-ий курінь ім. Івана Виговського з Пасейку, Ню-Джерзі, за кінематографію – 5-ий курінь ім. Петра Сагайдачного з Нюарку.



Учасники пластового „Свята Весни“ на оселі „Писаний Камінь“. (Фото: Микола Зварич)

Пластуни Канади провели „Свято весни“

Андрій Горняткевич

ЕДМОНТОН, Альберта. – 2 червня у міському парку „Вікторія“ відбулося „Свято весни“, яким Пласт за давньою традицією закінчує етап діяльности в домівках організації від осени до весни і переходить в природу на літні табори. Ритуал переходу відбувається на „Святі весни“, яке також називають „Святом Юрія“, оскільки св. Юрій є патроном Пласту.

Цього року погода виявилася дощовою, тому святкування, за дещо скороченою програмою, було перенесено до домівки Пласту. Бунчужною свята була Олеся Маркевич. Свято відкрив станичний Ярема Шулякевич. Наказ прочитала писар Світлана Семенко. Відтак Дарія Градюк-Горбай провела іменування пластунами-скобами Адріяна Зміївського, Андріяна Пришляка і Маркіяна Тетеренка, які закінчили третій етап пластового юнацтва. Голова осередку праці сеньйорату Орися Олійник вручила Орден св. Юрія в сріблі за довголітню, передусім господарську, але й іншу працю в Пласті Зенонові Мартинкову.

Після загальностаничного ритуалу поодинокі улади мали свої ігри й забави. Новацтво і юнацтво плянувало літній табір і підготовляло скечі до ватри, старше пластунство обговорювало заняття на наступнє півріччя, зокрема старшопластунський табір і прикрашення домівки, а сеньйорат мав дускусію над станом Пласту в Україні. Після дискусії, якою провадив Мирон Стефанів, усі постановили, що до обговорення цього питання треба повернутися на чергових сходинах.

Після молитви було закрито офіційну частину „Свята весни“ і відбулася „ватра“ (для якої ужито електричну імітацію), котрою провадив Андрій Хіхловський. Скечі юнацтва перепліталися піснями.



Дарія Градюк-Горбай іменує пластунами-скобами Адріяна Зміївського, Андріяна Пришляка і Маркіяна Тетеренка.



„Ватра“ з електричною імітацією. (Фото: Андрій Горняткевич)

НА ТЕМИ ДНЯ

Ірина Фаріон мала що сказати одеситам

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – Українська громада міста дочекалася зустрічі з популярним політичним діячем, народним депутатом від Всеукраїнського об'єднання „Свобода" Іриною Фаріон аж 13 червня, хоч візита була запланована ще на 24 травня. Однак, у переддень зустрічі, яка мала відбутися у конференц-залі ресторану „Банкірський дім", його власник, „реґіонал" Леонід Климов без пояснення причин розірвав укладений договір на оренду приміщення.

Отож готувалися до цього заходу не лише місцеві свободівці, а й їхні затяті супротивники.

Керівник проросійського громадського руху „Молодіжна єдність" Антон Давидченко хвалькувато заявив у пресі, що його активісти нізащо не дозволять відбутися цій зустрічі з людиною, яка нібито забороняє одеситам говорити рідною російською мовою. Запевнював, що молодь стане стіною, щоб не пустити І. Фаріон в Одесу.

А місцеві комуністи пообіцяли навчити І. Фаріон, як їй поводитися в Одесі, й відбити у неї охоту „вирішувати за них, якою мовою спілкуватися, кого в нашій історії повинні вважати героями і кого ненавидіти".

Свої пальці в це шовіністичне болото вмочив і голова обласної держадміністрації Едуард Матвійчук, який у своєму інтерв'ю заявив: „Ну, приїде Фаріон, яка має з п'ятеро прихильників, інформаційної підтримки ніякої не буде, то хто ж про це буде знати?".



Народний депутат Ірина Фаріон під час зустрічі з українською громадськістю Одеси. (Фото: Сергій Горицвіт)

Насправді – знала вся українська Одеса. Тому україноненависники, заздалегідь зібравши бритоголових молодиків, перегородили вулицю до Одеського культурного центру. До провокацій і сутичок були готові активісти проросійської партії „Родіна", поруч з ними юрмилися представники „Партії Сталіна" зі своїми червоними прапорами і російським триколором, та пенсіонери-комуністи. За цими запеклими україножерами, які нині, на сміх людям, називають себе „антифашистами", стояв міліцейський кордон, захищаючи їх від свободівців.

Запанувала напружена і вибухонебезпечна атмосфера. Правоохоронці проіґнорували заклик народного депутата-свободівця Павла Кириленка не допустити провокацій та забезпечити громадський порядок.

Сутички почалися, коли за вказівкою А. Давидченка молодики стали накидатися на людей, які йшли на зустріч з І. Фаріон. Літніх людей, студентів і навіть школярів відштовхували, били, валили з ніг. На їхній захист бігли прихильники „Свободи". Врешті міліції довелося викликати на підмогу „Беркута".

За приблизними підрахунками у поєдинках брали участь близько 40 свободівців і до 60 їхніх супротивників. Кілька разів очолювані головою обласної організації „Свободи" Андрієм Малясом юнаки проривали міліцейський кордон, й тоді лава йшла на лаву. Свободівцям вдалося вихопити і пошматувати головний плякат „антифашистів" з написом російською мовою: „Убий у собі українця!".

Зустріч з І. Фаріон затрималася хвилин на 40, доки її однопартійці провели до залі через усі заслони бажаючих поспілкуватися з політиком, про якого багато різного начулися. Напис „Фаріон – вокзал – Львів", яким невідомі особи напередодні розмалювали фасад приміщення культурного центру, вже зафарбували. Заля більш як на пів тисячі місць була заповнена вщерть.

Появу І. Фаріон у залі присутні зустріли стоячи і дружними оплесками, а на її вітання „Слава Україні!" прозвучало багатоголосе „Героям слава!". Відчувалося, що українська громадськість Одеси з нетерпінням чекала на можливість поспілкуватися з відомим політиком і так само відомим українським філологом, почути її відповіді на непрості численні запитання. Як і слід було чекати, гостя не обмежилася запланованою презентацією своєї книги „Мовна норма: знищення, пошук, віднова".

„Маю за велику честь стояти перед вами, перед людьми, які є земляками двох знакових для мене особистостей – Івана та Юрія Лип. Саме вони вособлюють сьогодні, як і колись, як і в майбутньому, Одесу. Так розпорядилася доля, що Юрій Липа народився у вас тут, а загинув у нас на Львівщині. Не просто загинув – його у страшний, дикунський спосіб замордували енкаведисти. Оце і є знак і символ єдности Сходу й Заходу, – сказала на початку зустрічі Ірина Фаріон. – А друга постать, яка весь час пориває мене до Одеси, яка надихає мене, яка повернула мені мою мову – українську, а не совєтську, – це також ваш земляк – Святослав Караванський. Чи можна уявити собі сучасне українське мовознавство без потужних праць лексикографа, який сам собою становить цілу академію українського слова? Цей чоловік так тяжів до Галичини, як я тяжію до Одеси. Бо саме за зв'язок з ОУН привів його з Одеси у Галичину. Саме за цей зв'язок 1945 року одеський трибунал засудив його на 25 років. Закінчилося це тим, що він відбув 31 рік сталінських концтаборів. Знаю з тих книжок, які читала, що цей святий

(Закінчення на стор. 20)

НОВИНИ НАУКИ

Один з сучасних майстрів перекладу

Галина Мокришина

ОТАВА. – Місцевий відділ Наукового Товариства ім. Шевченка вшанував одного зі своїх членів, маґістра Івана Герасима, з нагоди вручення йому премії „Ars translationis" ім. Миколи Лукаша. Ця премія була заснована у 1989 році українським літературним журналом „Всесвіт" за найкращий переклад та перекладознавчі праці, опубліковані в журналі. І. Герасим дістав нагороду за переклад з німецької мови роману „Нарцис і Ґольдмунд" видатного німецького письменника Германа Гессе. Цей переклад був опублікований у „Всесвіті" у 2011 році.

А в 2012 році вийшов, також у „Всесвіті" новий переклад І. Герасима, цього разу з з італійської – „Міста незримі" Італо Кальвіно. Серед інших перекладів І. Герасима – роман „Шовк" сучасного італійського письменника Алессандра Барріко, з німецької мови – „Жіночі образки з Галичини" Леопольда фон Захера-Мазоха, а також уривки з творів Фрідріха Ніцше, Карла Юнґа, Зиґмунда Фройда.

Любов і талант до мов у перкладача (крім німецької та італійської, він володіє ще кількома мовами) – з дитинства. Походить І. Герасим з родини львівської інтеліґенції, де знали багато мов. Бібліотека його батька, історика математики, налічувала тисячі книжок, серед яких багато – клясичними мовами. У цій бібліотеці були автографи Івана Франка, Уляни Кравченко, листи Івана Світличного до батька. Завдяки батьковій бібліотеці І. Герасим мав доступ до книг, заборонених в Радянській Україні. І він ще в юному віці зрозумів, який обмежений доступ мають українці і до своєї власної історії, і до скарбниці світової культури.

Батькові перекладач завдячує не тільки любов до книжок, але й до точних наук. Він закінчив фізичний факультет Львівського університету ім. Івана Франка за спеціяльністю „теоретична фізика" і працював за цим фахом кілька років. Але любов до мов виявилася сильнішою. Тому закінчив ще й заочне відділення факультету чужоземних мов того ж університету за спеціяльністю „Німецька мова і література" з цілком конкретною метою – перекладати чотиритомну „Естетику" Ґеорґа Вільгельма Ґеґеля на українську мову. Після закінченння університету І. Герасима зацікавили в першу чергу переклади сучасної художньої літератури українською мовою.



Іван Герасим під час виступу в Отавському відділі Наукового Товариства ім. Шевченка. (Фото: Ростислав Макушак)

Успішна кар'єра бібліотекаря скерувала його життя і зацікавлення в інше річище. Працюючи після закінчення факультету чужоземних мов у Науковій бібліотеці ім. Василя Стефаника, він став керівником австрійської бібліотеки і німецької читальної залі, які відкрилися у Львові у 1992 році. Ця посада дала йому можливість здійснити службові відрядження до Австрії та Німеччини, де він ознайомився зі світовим досвідом та передовими технологіями бібліотечної справи. Пізніше, завдяки стипендії від американського уряду, І. Герасим вивчав бібліотечну справу у Вашинґтоні. Одночасно в Бібліотеці Конґресу США він підготував бібліографію про українців у Латинській Америці.

Він повернувся в Україну з дипломом маґістра бібліотечних справ. У 1999 році став директором бібліотеки Українського Католицького Університету у Львові, де впроваджував найпередовіші методи світової бібліотечної справи і допоміг перетворити богословську колекцію на сучасну бібліотеку з гуманітарних наук.

У 2005 році І. Герасим з родиною переїхав до Отави, де почав працювати в бібліотеці Університету св. Павла. В Отаві він також упорядкував архів Закордонної Місії Української Повстанської Армії Євгена Штендери – 26 скринь документів, переданих згодом до Державного Архіву України.

Від 2007 року І. Герасим працює бібліотекарем Канадської національної науково-технічної бібліотеки в Отаві. На цій посаді йому знадобилися всі його знання: мов, точних наук та бібліотекарської справи.

На вечорі, організованому відділом НТШ в Отаві 20 лютого, І. Герасим поділився зі слухачами своїми роздумами про сучасну ситуацію з українським перекладом. Ця ситуація дуже непроста. Українські перекладачі не користуються належним соціяльним статусом і не

(Закінчення на стор. 15)

До Ню-Джерзі...

(Закінчення зі стор. 1)

вою Пластовою Зустріччю у Львові.

Також делеґати обговорили проблеми, які виникають час від часу, і те, як вдосконалити свою діяльність, щоб Пласт був сучасною й популярною серед дітей та дорослих виховною організацією у світовій скавтській сім'ї.

Учасники зборів, якими провадила президія в складі Ромка Грицева (голова), Левка Захарчишина і Пилипа Ботте, прийняли низку резолюцій, за якими пластові організації працюватимуть наступні три роки, а також обрали новий провід.

Головою світового Пласту стала пластунка з Америки Марта Кузьмович. До Ноовобраної Головної Пластової Булави яку очолює М. Кузьмович також входять: заступник голови – Р. Гриців (США), генеральний секретар – Назар Зелінка (Україна), скарбник – Тамара Ганкевич (США), діловод видавництва – Сергій Юзик (Україна), діловод розвитку Пласту в світі – Андрій Ребрик (Україна).

Новообрана Головна Пластова Рада: голова – Влодко Базарко (США), заступник голови – Богдан Гасюк (Україна), писар – Рома Зубенко (Німеччина), члени



Новообрана голова світового Пласту Марта Кузьмович. (Фото: Іриней Юрчук)

ГПРади: Юрій Савицький (США), Юрій Мончак (Канада), заступники членів ГПРади: Віталій Троць (Україна), Юрій Данилів (США).

Під час зборів КУПО відбулися окремі загальні з'їзди Уладів пластунів-сеньйорів (УПС) і старших пластунів (УСП), як також великі ради Орлиного та Скобиного кругів виховників новацтва та юнацтва, на яких обрано Марка Чуквінського (Україна) Головним булавним УПС, Лесю Рудчук (Україна) – Головною булавною УСП, Ростика Слабіцького (США) – Головним булавним УПН (Уладу пластунів новаків) та Івана Сприня (Україна) – Головним булавим УПЮ (Уладу пластунів юнаків).

ПОСТАТІ

Степан Максимюк – дослідник українського звукозапису

Роман Ференцевич

21 листопада 1877 року геніяльний американський винахідник Томас Едісон сконструював пристрій, що його він назвав грецьким словом фонограф, тобто звукозаписувач. Коли апарат був готовий, Т. Едісон проговорив у ріжок перший рядок відомої англомовної колискової „Mary had a little lamb..." („У Мері було ягнятко..."). Після цього він щось перемкнув в апараті, і машина скрипучим голосом вигукнула ті ж слова. До того часу, мабуть, найдивовижнішим з усіх людських відкрить було письмо. Геній Т. Едісона дав нарешті людству можливість зберігати і відтворювати звук, відкриваючи водночас можливість з'яви нової багатомільярдної промисловости і піднімаючи людську культуру на нові висоти.



Обкладинка книжки про історію українського звукозапису.

Одним з видатних дослідників в українській звукозаписній сфері є Степан Максимюк. Народився він 16 червня 1927 року в Ужгороді у родині галичан, які після Першої світової війни виїхали на Закарпаття. Середню освіту, започаткувавши в Ужгороді, він завершив матурою після закінчення Другої світової війни в гімназії табору українських переміщених осіб в баварській місцевості Міттенвальд.

У 1949 році переселився до Сполучених Штатів, де здобув наукові ступені бакалавра і маґістра в Американському університеті у Вашинґтоні.

С. Максимюк працював 32 роки продюсером на державній радіостанції США „Голос Америки". Маючи постійно до діла із звукозаписом, він поступово присвятився науковому дослідженню й колекціонуванню українського звукозапису.

Проф. Юрій Ясіновський, завідувач катедри музичної україністики Львівської державної музичної академії ім. Миколи Лисенка, пише про колекцію С. Максимюка:

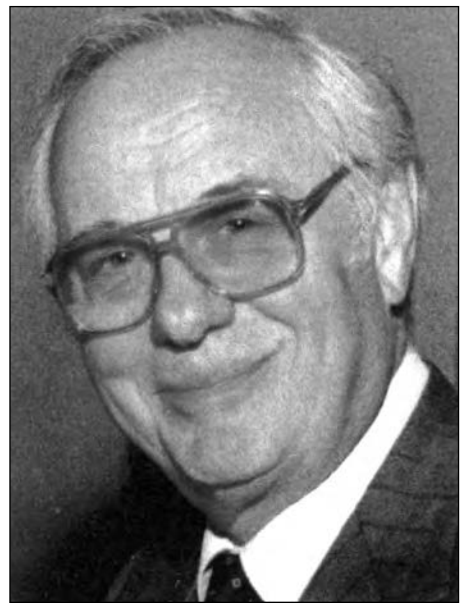
,,Понад 2,000 старих короткограйних (78 об./на хв.) платівок від 1900 року та біля 2,500 довгограйних (45 і 33 об./на хв.). – це записи народних і популярних пісень, клясичної музики різних жанрів, церковної, а також творів красного письменства та інших; записи українських концертів, доповідей на конференціях, виступів й інтерв'ю з поетами і письменниками, істориками і політиками та дисидентами (від 1960-х років).

...Значне місце в колекції С. Максимюка займають звукозаписи української церковної музики – наприклад, хорів під батутою Олександра Кошиця, Мирослава Антоновича, Андрія Гнатишина, хору Львівської духовної семінарії ще до Першої світової війни та багатьох інших, про що він опублікував окрему розвідку.

...Чимало зусиль С. Максимюк приклав також до звуковидавничої праці, випускаючи зокрема альбом бандуриста Зіновія Штокалка. Він співпрацював з видавцями ювілейного випуску „Народна музика Америки" з нагоди 200-ліття Незалежности США (1976), ініціював реставрацію старих записів Соломії Крушельницької й один екземпляр платівки подарував Музично-меморіяльному музеєві її імені у Львові".

Музикознавець Ю. Ясіновський продовжує:

„В роки після відновлення незалежности України С. Максимюк часто приїжджав до Львова і відкривав для України цілком нову сторінку української культури, виступав з доповіддями й лекціями на конференціях, в радіо, телебаченні, перед студентами й науковцями в Києві, Львові, Івано-Франківську, друкував свої наукові розвідки. У Західньому Науковому Центрі Академії Наук України, за підтримки тодішнього директора, академіка Ярослава Ісаєвича та Наукового Товариства ім. Шевченка, заініціював створення у Львові науково-дослідного центру українського звукозапису.



Степан Максимюк

...2003 року видавництво Українського Католицького Університету у Львові видало книгу С. Максимюка: „З історії українського звукозапису та дискографії." (під редакцією Романа Савицького і Ю. Ясіновського і загальним лоґо Інституту українознавства ім. Івана Крип'якевича Національної Академії Наук України).

З нагоди 85-ліття С. Максимюка відбулося його вшанування минулого року у львівському Музично-меморіяльному музеї Соломії Крушельницької – заходами музею, Музикознавчої комісії НТШ та Інституту літургіки УКУ.

Александрія, Вірджінія

Й один у полі...

(Закінчення зі стор. 1)

ла провідника об'єднаної опозиції і одного з ймовірних кандидатів на президента (якщо це при цьому припустити, що Ю. Тимошенко не вийде з в'язниці до самих виборів). У провладних публікаціях це робиться „елеґантно", щоб годі було відрізнити правду від фальшу. Оскільки опозиція не складається з ангелів, навіть не конче мусить складатися з однакових за світоглядом і переконаннями людей, то перекинчики нікого не дивують, і вони є у кожній фракції. Більшменш відомі й ціни за перехід до „реґіоналів" від 3 млн. до 5 млн. дол. Але суспільна думка вміло фокусується саме на тих зрадниках у „Батьківщині", за надійність котрих мав би відповідати саме він, А. Яценюк.

По-друге, „Батьківщину" як найчисленнішу опозиційну силу в парляменті невідступно досліджують на предмет найменших внутрішніх розходжень, роблячи при першійліпшій нагоді з мухи слона. Приклад – недавній виступ Анатолія Гриценка в телепрограмі „Шустер Live", коли цей депутат з фракції „Батьківщини" пояснив своє небажання працювати під проводом А. Яценюка, бо якщо той не виявив себе „здатним організувати нормально і безконфліктно" діяльність фракції, то як він може керувати великою партією?

Незалежні політологи вважають, що у цій критиці А. Гриценко переступив межі дозволеного, бо елементарна партійна дисципліна не дозволяє виносити „сміття з хати". Очевидно, ця психологічна лінія розколу ще дасться взнаки, і влада ще не раз використає „понадпартійну", чисто людську чесність та принциповість А. Гриценка і його яскравий індивідуалізм, котрий робить цього депутата „білою вороною" серед опозиції.

Але в певному розумінні А. Яценюк – також „біла ворона". Злучивши свій „Фронт змін" з „Батьківщиною" Ю. Тимошенко й очоливши політичну раду об'єднаної партії, він дістав у спадок ідеологічно невиразне, великою мірою пов'язане з грішми і залежне від грошей середовище, у якому, мов у трясовині, можуть зникнути незаперечні переваги А. Яценюка – його авторитет інтелектуала і цінний досвід на посадах речника Верховної Ради та Міністра закордонних справ. Його щирі і покищо не надто успішні намагання внести в „Батьківщину" дух нової злагоди і водночас зміцнити внутрішню дисципліну дають підстави провладним авторам зображатиці Яценюкові борсання як людську і політичну слабкість.

На тлі „Батьківщини" з її непевним майбутнім, УДАР і „Свобода" подають приклад дисципліни і монолітности. Але „реґіонали" не сплять. І не дають спати носіям совєтської ментальности, просякнутої досі невідживими антиукраїнськими мітами. Тавро „фашистів", котре абсолютно відповідає сутності СРСР як „імперії зла" і сутності нинішніх смертельних ворогів України, нині діє проти О. Тягнибока, а результатом, за підступним розрахунком влади, має стати марґіналізація усього патріотичного руху, зведення його на політичне узбіччя.

Наразі найбільшим головним болем для режиму В. Януковича є В. Кличко. Бо він все ще – річ у собі, ще чітко не виявлений ні в ідеї, ні в соціяльній програмі. Ця обережність у словах і діях не тільки береже його від помилок, але й збільшує число прихильників, бо люди вже не вірять багатословним політикам. Тому можна припустити, що влада має його за найсильнішого суперника і ближче до виборів підкладе йому найбільшу свиню.

Звичайно ж, це тяжке завдання – зберегти єдність опозиції, якщо троє її провідників такі різні особистості. І невідомо, хто залишиться одинцем на полі останнього бою. Дай Боже, щоб справдилися слова А. Яценюка після тієї зустрічі на Банковій: „Мої шляхи ніколи не розійдуться з Тягнибоком і Кличком, ми ніколи не посваримося".

Один з сучасних...

(Закінчення зі стор. 14)

отримують відповідних до їхньої праці гонорарів. Але, незважаючи на це, на українському книжковому ринку існує великий попит на якісні українські переклади. Те, що відбувається в українському перекладі – це частина ширшої картини того, що відбувається зараз в Україні. Діють сили, які намагаються здійснити свій проєкт України, і в цьому проєкті Україна знову повинна перетворитися в колонію. „Менеджери" цього проєкту знаходяться поза межами України і активно борються проти всього українського.

В такій ситуації українські перекладачі повинні спромогтися на авторефлексію. Не досить сказати, що треба доносити до українського читача світову літературу. Цього замало і це неконкретно. За словами доповідача, переклад як мистецтво інтерпретації можна порівняти з театром чи виконанням музики. Диригент симфонічної оркестри чи директор театру, вибираючи конкретний репертуар, керується в першу чергу тим, що цікавить публіку. Так само на даному етапі повинні зробити перекладачі: запитати себе, для кого вони перекладають і що люди в першу чергу читають. А читають в основному сучасну літературу.

І якщо говорити про український проєкт, в якому Україна є членом евроатлантичної спільноти, то український читач повинен мати доступ до того самого пласту ідей та культурних надбань, яким живе сучасне західнє суспільство.Тому українські перекладачі повинні зосередитися саме на сучасній літературі.

Ось такими роздумами щодо українського перекладу поділився з присутніми на вечорі НТШ в Отаві І. Герасим.

МИСТЕЦТВО

Оксана Дика співатиме в Нью-Йорку

Левко Хмельковський

НЮ-ЙОРК. – Шанувальники опери радо вітали 15 грудня 2012 року виступ української солістки Людмили Монастирської в ролі Аїди на сцені „Метрополітен-опери", після якого директор театру Пітер Ґелб сказав в інтерв'ю, котре 8 лютого оприлюднив часопис „Music-review Ukraine": „Вона – найкраща Аїда, яку я коли-небудь чув на сцені „Мет" з часів Леоніни Прайс". А в цій ролі Л. Прайс критики визнали найкращою Аїдою XX ст.

22 лютого театр подав ще одну приємну новину: 6 лютого 2014 року на сцені „Метрополітен-опери" буде поставлено оперу Олександра Бородіна „Князь Ігор", у якій ролю Ярославни співатиме Оксана Дика – солістка Київської опери.

О. Дика народилася в Житомирі, закінчила Київську консерваторію в 2004 році і у 2003-2007 роках була провідною солісткою Національної опери України в Києві. У 2003 році О. Дика стала лавреаткою Міжнародного конкурсу оперних співаків у Марселі, після чого їй запропонували співати в Національній опері Монпел'є у Франції (перша вистава відбулася в березні 2005 року). У 2005 році О. Дика з величезним успіхом співала в Естонії і Швеції, брала участь у симфонічних та камерних концертах в Канаді, Італії і Данії.

Солістка виступила в ролях Єлизавети в опері Верді „Дон Карлос" в Туріні, Леонори в опері „Трубадур" в Льомбардії, мадам Батерфляй в Брісбені, Австралія. Її спів слухали у Сан-Франциско, Римі, Ґенуї, Франкфурті, Болоньї, Ґраці, Буенос-Айресі та Парижі. Критики високо оцінили її виступи в Міляні, Дрездені та Валенсії, Лос-Анджелесі, Франкфурті і Дрездені.



Оксана Дика (Фото: „Music-review Ukraine")

У кінотетрах США опера „Князь Ігор" буде транслюватися з театру 15 березня 2014 року.

Приємно відзначити, що слідом за одеською вірменкою Марією Ґулеґіною на світову сцену виходять співачки українського роду. А якщо дослідити родоводи інших зірок сцени, то можна з'ясувати, що й Анна Нетребко з Краснодару та Ольга Перетятько з Санкт-Петербургу теж мають українське коріння.

На виставці „Дивосвіт рідного краю"

Станіслав Змієвський

ОДЕСА. – Виставку „Дивосвіт рідного краю" було відкрито 24 травня в обласному центрі української культури. Цю тематичну експозицію задумали й створили разом Ніна Побережець, Ірина Старченко та Богдан Перегінчук, яких єднає залюбленість в український епос, фолкльор та народне мистецтво.

Ідея виставки – вертикальна структура світового дерева. Засобами живопису, графіки, скульптури й різьблення по дереву художники населили його безліччю символічних істот, передали вірування і мітологічні уявлень наших предків, дивосвіт народних леґенд, переказів та казок.

Н. Побережець закінчила факультет української філології Національного університету ім. Іллі Мечникова. Кожна її композиція подається в обрамленні декоративних квітів, кетягів калини, птахів чи звірів. В такому ж ключі виконані й графічні роботи Б. Перегінчука, випускника Одеського педагогічного університету ім. Костянтина Ушинського. Твори І. Старченко – випускниці Харківської академії культури – передають неподільну єдність людини й природи.



Ніна Побережець (праворуч) знайомить Ірину Старченко та Богдана Перегінчука з своїми творами. (Фото: Сергій Горицвіт)

Всесвітній день джазу відзначили в Одесі

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – Минулого року з ініціятиви американського джазового піяніста Гербі Генкока ЮНЕСКО заснувала Всесвітній день джазу, Одеса негайно долучилася до цього свята „вільної музики". Цього року вже відбулися весняні концерти джазу в Золотій залі літературного музею та в обласній філармонії, а 28 квітня у приміщенні театру музичної комедії одесити святкували Всесвітній день джазу.

Ведуча вечора Олена Шевченко представляла і коментувала кожен твір концертної програми і всіх виконавців.

Відкрив програму біґ-бенд Заслуженого працівника культури України Миколи Голощапова, який понад 30 років очолює естрадно-джазове відділення Одеського училища мистецтв і культури ім. Костянтина Данькевича. Виступили литовський музикант Володимир Тарасов з джаз-оркестрою М. Голощапова, співачка з Києва Юлія Нельсон, студентка Одеського педагогічного університету Карола Зерега, яка прибула на навчання з Еквадору.

Був презентований перший у світовій джазовій спільноті заснований на сучасних комунікаційних можливостях ґльобальний проєкт „Майстер-Джем Фест", фінал якого відбувся в Одесі 5-8 червня.



Микола Голощапов з своїми вихованцями на концерті в Одесі. (Фото: Сергій Горицвіт)

Львів став джазовою столицею Европи

Лоґо джазового фестивалю „Alfa Jazz Fest".

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 13-16 червня відбувся Міжнародний джазовий фестиваль „Alfa Jazz Fest", на який прибули понад 100 учасників з США, Австрії, Норвегії, Швеції, Німеччини, Польщі, Білорусі, Росії та України, які дали майже 100 годин концертів. Це майстер-кляси і автографні сесії світових джазових зірок. Львів на чотири дні перетворився на джазову столицю Европи.

Основну концертну програму відкрив „Dirty Dozen Brass Band" з Нового Орлеану, США. На головній сцені фестивалю виступив також відомий джазовий контрабасист Авіші Коен з своїм новим проєктом „Avishai Cohen with Strings".

15 червня, під час ґала-концерту, вручили другу щорічну Міжнародну премію ім. Едді Рознера „Alfa Jazz Music Awards" – одну з найбільших музичних нагород у джазовій музиці. Її отримав американець Чарлі Гейден за внесок у розвиток музичної культури впродовж життя.

Цього року фестиваль відбувся у партнерстві з відомим французьким телеканалом „Mezzo", присвяченим клясичній музиці, опері, балетові й джазові. У рамках цього партнерства трансляції концертів проводилися у 44 країнах.

НОВИНИ З НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ „ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ“

Стажуватимуться за кордоном

Юлія Яручик

ОСТРОГ, Рівненська область. – Три представники економічного факультету Національного університету „Острозька академія“ відібрані до навчання студентів та аспірантів і стажування наукових і науково-педагогічних працівників у провідних вищих навчальних закладах і наукових установах за кордоном за фонди Міністерства освіти і науки.

Завідувач катедри економіко-математичного моделювання та інформаційних технологій Олександер Новоселецький проходитиме стажування в Единбурзькому університеті (Шотляндія), студентка спеціяльности „Економічна кібернетика“ Ольга Родзен навчатиметься за маґістерською програмою у Шефілдському університеті, а бакалавр економічного факультету Сергій Роман – у Бірмінгемському університеті (обоє у Великій Британії). Стажування розпочинається 1 жовтня і триватиме один рік.

Виставка картин Юрія Нікітіна

Юлія Яручик

У художній ґалерії Острозької академії 14 червня відкрилася виставка відомого художника Юрія Нікітіна, який відвідує Острог з 1997 року. Він намалював відомий портрет Гальшки Острозької, а згодом – безліч картин, пов'язаних з академією й містом.

В експозиції представлені ікони, портрети, натюрморти. Виставку відкрили проректор з навчально-наукової роботи проф. Петро Кралюк, художник-реставратор академії Микола Бендюк, директор Музею історії Анастасія Хеленюк.

Ю. Нікітін розповів про свої улюблені твори. Зокрема в іконі „Острозька Покров“ втілено всю історію Острога, під омофором Божої Матері мали постати всі найвідоміші постаті, які були причетні до Острога й академії. Виставку відкрито з нагоди ювілею художника.



Під час відкриття виставки (зліва): Микола Бендюк, Юрій Нікітін, Петро Кралюк. (Фото: Олександра Форсюк)

Студенти отримали стипендії

Юлія Яручик

10 студентів Острозької академії 27 травня отримали іменні стипендії Фонду ім. Володимира Кузя „За здоровий спосіб життя“. Уже 16-ий рік поспіль вручила нагороди почесний академік Острозького академічного братства, племінниця засновника фонду Віра Маланчій.

Ректор академії Ігор Пасічник також вручив стипендії від Фонду Ковальських для наукових досліджень в Україні. 17 студентів різних факультетів академії отримали нагороди за високі досягнення в навчанні, активну громадську позицію, активну участь у науковому та мистецькому житті університету. Студенти академії отримують нагороди від фонду вже четвертий рік поспіль.

Цього року з В. Маланчій приїхали до академії, Роксолана Лемик і Ярослава Балаюра – заступник голови Товариства приятелів Української Православної Церкви Київського патріярхату, секретар Східної екзекутиви Союзу Українок Канади.



Роксоляна Лемик, Ігор Пасічник, Віра Маланчій, Ярослава Балаюра, ректор Ігор Пасічник серед студентів, які отримали стипендії. (Фото: Олександра Форсюк)

Хор став лавреатом

Дарія Швая

На XXXII Міжнародному фестивалі церковної музики „Гайнувка-2013“, що відбувся 22 -26 травня у Білостоку під почесним патронатом Президента Республіки Польща Броніслава Коморовського, хор Острозької академії „Елеос“ (керівник Лариса Бащук) посів друге місце. У категорії світських аматорських хорів це був єдиний колектив, який представляв Україну.

На фестиваль прибули 22 хори з Польщі, України, Молдови, Росії, Білорусі, Естонії та Болгарії.

Молодіжний камерний хор „Елеос“ під керівництвом Оксани Денисюк взяв участь також у VIII Днях сакральної музики у Бяловежі, виступив з концертом духовної музики та українських народних пісень у Нареві.



Молодіжний камерний хор „Елеос”.

Олімпіяда знавців Біблії

Ольга Данилюк

В університеті 16-17 травня відбулася VI Всеукраїнська олімпіяда „Юні знавці Біблії“ для дітей дошкільного віку й учнів 1-8 кляс. На розгляд журі було подано понад 200 робіт, а безпосередньо на конкурс приїхали понад 100 учасників з різних куточків України. Координатор заходу проф. Василь Жуковський наголосив, що цього року олімпіяда проводилася у два етапи, участь у ній могли взяти не лише учні, а й дошкільнята, студенти професійно-технічних училищ і вищих навчальних закладів.

Протягом двох днів діти представляли свої творчі роботи, читали вірші та співали пісні, а також мали іспит зі знання Святого Письма. Переможцями олімпіяди стали 26 учасників з Рівненської, Одеської, Львівської Черкаської, Волинської, Київської, Івано-Франківської областей.

Кожен з учасників отримав грамоту за участь у заході та книги, які допоможуть покращувати знання Біблії.



Переможці Всеукраїнської олімпіяди „Юні знавці Біблії“. (Фото: Олексій Бистровський)

Молодь представила свої проєкти

Олексій Костюченко

У Національному університеті „Острозька академія“ 11 травня відбувся молодіжний форум „Проєктні дні“. Понад 80 учасників з усієї України представили свої соціяльні, підприємницькі, благодійні та мистецькі проєкти.

Переможців визначали компетентні експерти, серед яких були науковці, підприємці, спортовці, мистці, меценати. Вони нагородили 30 переможців у різних номінаціях.

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

У Пересопниці взялись за мечі

Євген Корецький

ПЕРЕСОПНИЦЯ, Рівненська область. – 25-26 травня у Пересопниці відтворено події 1246 року, коли тодішнє укріплене місто тримало оборону проти литовського війська.

Це дійство виконали учасники клюбів історичної реконструкції „Вівериця" та „Поросся" з Києва.



Реконструкція історичного бою у Пересопниці. (Фото: Євген Цимбалюк)

Тризуб видно з космосу

Юлія Головчин

ОСТРИНЯ, Івано-Франківська область. – В Україні є велетенський тризуб, який видно з космічної орбіти. Його власноруч виклав у 1992 році на звичайній сільській горі колишній вояк УПА Анастасій Козак на місці, де точились запеклі бої між українськими повстанцями сотні Пилипа Орлика та більшовиками, на вшанування пам'яті полеглих побратимів та першої річниці Незалежности України.

З вапняного кар'єру, що за 800 метрів від гори, за літо дідусь у звичайних господарських торбах переніс добру вантажівку каменю. Нині дідуся уже немає в живих, але тризуб зберігся. Ним опікуються пластуни.

Табличка з назвою вулиці, де жив А. Козак – синьо-жовта, а на його хаті – тризуб. На свята він обов'язково вивішував українські прапори.

Вчитель місцевої школи Ярослав Дидорак зазначає: „Місце вибрано вдало, тому що його видно і з села, і з далекої дороги загально-українського значення. Наносити каменю треба було багато, щоб було видно з космосу неозброєним оком".



Анастасій Козак і його велетенський тризуб.

Читальня в телефонній будці

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – У міському парку ім. Тараса Шевченка з'явилися чотири телефонні будки, в яких замість таксофонів розміщені полиці з книгами. Одним з ініціяторів проєкту став депутат міської ради, журналіст Олександер Курсик.

Доступ до книг вільний, хоч не цілодобовий: на ніч книгозбірні зачиняють. Бажаючі можуть не тільки взяти книгу для читання, але й поповнити паркову бібліотечку.



Читальня у телефонній будці. (Фото: Євген Цимбалюк)

Четверо художників намалювали картину

Наталія Бойко

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 18 травня, в Міжнародний день музейних працівників, у Бережанах відбулася „Европейська арт-ніч в музеї".

Бережанські художники Олег Шупляк, Володимир Неділько, Андрій Яніцький, Люба Бай за дві години намалювали одну картину, яку назвали „Арт-ніч в музеї".

Гості свята мали можливість спостерігати, як штрих за штрихом вимальовувалась картина.



Бережанські художники малюють картину „Арт-ніч в музеї". (Фото: Наталя Бойко)

Відкрито Всеукраїнський тиждень дитячого читання

Інна Нагорна

РІВНЕ. – 18 березня в обласному театрі ляльок відбулося урочисте відкриття Всеукраїнського тижня дитячого читання і відзначення лавреатів премії „Кобзарик" в номінаціях „Кращий читач" та „Друг бібліотеки".

На святі виступили письменники Євген Шморгун, Петро Велесик, Лідія Рибенко, Микола Береза. Свято прикрасили виставки книг „Цікавинки для дитинки", „Книжкове розмаїття Азалії" та „Бібліотечка Літературного музею Уласа Самчука в Рівному".



Книжки підписує письменник Євген Шморгун.

На запорізькій землі відбувся фестиваль дитячого хорового мистецтва

Олег Ткаченко

СКЕЛЬКИ, Запорізька область. – 18 травня в селі відбувся обласний фестиваль дитячого хорового мистецтва „Співочий степ", який організувало обласне товариство „Просвіта" ім. Тараса Шевченка.

Переможцями фестивалю стали хори хлопчиків Азовської школи (художній керівник Анатолій Янєв), Чернігівської школи-інтернату „Дзвіночок" (художній керівник Дмитро Зикун), хор „Веселі нотки" Матвіївської школи-інтернату (художній керівник Олена Осипова).

Спонзорували фестиваль Олег Шостак – керівник провідної української компанії з виробництва кухонного посуду „БІОЛ", Ярослав Пенгрин – директор товариства „Проґрес".



Переможці фестивалю – хор хлопчиків Азовської школи. (Фото: Аліна Єгорова)

ЗУАДК запросив дітей до Канева

Віра Принько

КИЇВ. – Згірно з проєктом „Іду з дитинства до Тараса" Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) 22 травня 87 дітей шкільного віку з Луганської і Донецької областей та Автономної Республіки Крим взяли участь у відзначенні 199-ої річниці з дня перепоховання Тараса Шевченка в Україні. До Києва діти приїхали поїздами і, пересівши у два автобуси, вирушили до Канева, на Чернечу гору, де саме було величне свято.

Радо вітали чудовим співом всіх, хто прийшов віддати шану генієві українського народу, українські творчі колективи – Національний заслужений академічний народний хор ім. Григорія Верьовки, Черкаський державний заслужений український народний хор та інші мистці. Діти побачили відомих українських поетів, письменників і політиків.

Після покладання квітів до пам'ятника вони відвідали музей Т. Шевченка, де з великою цікавістю прослухали розповіді екскурсоводів про життєвий та творчий шлях поета. Особлива атмосфера свята, висока професійність екскурсоводів і енерґетика Тарасової гори справили глибокий і незабутній вплив на кожного школяра.

Про дітей подбали жертводавці ЗУАДК, які зробили великий внесок у патріотичне виховання свідомих українців.

Віра Принько – керівник бюра Злученого Українського Американського Допомогового Комітету в Києві.



Учасники поїздки до Канева.

Ірина Фаріон...

(Закінчення зі стор. 12)

чоловік хотів повернути одеситів до сонця своєї мови – української".

Словом, цей виступ І. Фаріон, яка понад 20 років викладає українську мову у Львівській Політехніці, аж ніяк не був схожий на академічну лекцію. Це була щира розмова з присутніми, під час якої вона ділилася своїм досвідом, думками, плянами, ілюструючи все це яскравими висловами відомих людей. За словами доповідача, европейські країни втілили в життя засади націоналізму ще на початку XIX ст., а Україна починає реалізовувати цю ідеологію в III тисячолітті. „Націоналізм жодною мірою не є тоталітарною ідеологією, як це сьогодні люблять повторювати недобросовісні автори, – зазначила політик. – Степан Бандера виступав за те, щоб у суспільстві змагалися між собою різні ідеологічні цінності, але щоб усі ці цінності тяжіли до незалежної української національної держави. Тому коли націоналізм трактують як нацизм, фашизм, то розумієш, що це чинять або боягузи, налякані силою духу наших прихильників, або просто печерні невігласи".

За словами І. Фаріон, мова та культура – потреба над потребами. Бо саме це робить нас унікальними і засвідчує багатство людської цивілізації. Саме мова й культура врятували нас у часи відсутности держави.

„А що ж нам робити нині, коли у держави відсутні здорові національні пріоритети, і що нам робити з малоросами, яких є ледве не половина України? – запитала залю політик і сама відповіла. – Невідступно бути собою! І жодних компромісів з минулим. Хто укладає контракти з учорашнім днем? Попри перевернуту систему цінностей, навернення українців до самих себе таки відбувається. За останнім переписом населення, 85.2 відс. українців назвали українську мову рідною".

Досить докладно розповіла І. Фаріон про суть підготовленого національно свідомими депутатами нового „Закону про мови", про його переваги у порівнянні з іншими законопроєктами. У ньому йдеться про необхідність реанімувати власну ідентичність. А мова – головний реанімаційний лік для оздоровлення. Для цього необхідно задіяти потужні державні важелі і фінанси для деросійщення інформаційного простору країни, зокрема створити бодай кілька україномовних радіостанцій на Сході та Півдні, з десяток газет з високопрофесійним колективом журналістів. Не можна шкодувати грошей на безцінні речі. Адже це не витрати, а інвестиції у майбутнє нашого народу.

Понад години тривала ця бесіда, а потім майже стільки ж часу знадобилося на відповіді на запитання присутніх. На завершення зустрічі всі, хто придбав книги І. Фаріон, вишикувалися у довгу чергу, аби отримати автограф.

Пригадаймо Степана Давидовича

Ярослав Стех

Канадський державний і політичний діяч українського походження Степан Давидович народився 11 січня 1913 року в місцевості Стрий, Альберта. Вчився в Едмонтоні і згодом переїхав у США, де здобув диплом в Мишиґенському університеті і протягом кількох років працював в галузі промислового управління у Пасейку, Ню-Джерзі.

Там став членом Організації Державного Відродження України (ОДВУ), що була заснована в 1931 році у Ню-Йорку з ініціятиви Організації Українських Націоналістів (ОУН). У 1937 році прийняв пропозицію від Проводу Українських Націоналістів стати представником ОУН у Лондоні і продовжити діяльність, яку там в 1933-1935 роках проводив Євген Ляхович.

У Лондоні С. Давидович в 1939 році заснував окрему Українську національну інформаційну службу. Був редактором її органу „Ukrainian Bulletin" і писав статті для таких британських журналів. Свою діяльність він спрямовував на поширення кола британських прихильників української справи. Восени 1941 року зголосився до канадського війська і на кінець Другої світової війни був капітаном, співпрацював з Центральним українським допомоговим бюром.

Після війни повернувся в Канаду і працював у Департаменті громадянства та іміґрації, перейшов до Відділу громадських програм при Департаменті освіти провінції Онтаріо і відтак став його директором. Він допомагав новоприбулим українським еміґрантам влаштуватися на роботу, а молоді дістатися до шкіл та університетів. Допомагав засновувати культурні установи і українські організації.

Помер С. Давидович 18 квітня 1987 році в Канаді.

Торонто

Ділимося сумною вісткою, що 20 червня 2013 року в Денвері, Кольорадо помер

св. п.

Богдан Дейчаківський

нар. 20 квітня 1911 року в с. Ямниці, Україна

Його дружина Марія померла у 1993 році а донька Віра у 2003 році.

Член ОУН в Україні. В'язень Берези Картузької, а також німецьких та радянських тюрем перед і підчас Другої світової війни. На еміґрації активний прихильник будови Фонду катедр українознаства при Гарвардському Університеті, довголітній обласний організатор Українського Народного Союзу.

Панахида і похоронні відправи відбудуться 12 липня 2013 року в Українській католицькій церкві св. Марії, 7900 W. Price Blvd., North Port, FL

У смутку залишені:
доньк‍а - Марта (Дейчаківська) Kohnke з чоловіком Wayne
внуки - Mark Heman, Tammy Heman, Kris Kirk
правнуки - Ethan, Aiden, Andrew
ближча і дальша родина в Канаді, Америці та Україні.

Вічна Йому пам'їть!

Замість квітів просимо складати датки на підтримку розвитку української науки через Фонд Катедр Українознавства:
Ukrainian Studies Fund, 34 Kirkland Street, Cambridge, MA 02138

За дальшими інформаціями можна звертатися до: Martha Kohnke, itram43@gmail.com.

Ділимося сумною вісткою, що 29 травня 2013 року у Норт-Порті, Фльорида, відійшов у вічність на 101-му році життя наш дорогий Батько, Дідусь і Прадідусь

св. п.

Іван Медяник

нар. 12 грудня 1911 року на хуторі Ступки, поблизу Полтаваи.

У смутку залишилися ближча ї дальша родина в Америці та Україні.

Панахида відбулася в п'ятницю, 31 травня 2013 року, в Норт-Порті, Фльорида.Тіло Покійного похоронено в четвер, 6 червня 2013 року, на цвинтарі св. Андрія первозваного в С. Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі.

Вічна Йому пам'ять!

У 13-ту річницю відходу на вічний спочинок нашої найдорожчої Мами і Бабусі

св. п.

Зеновії Никифорук

поминальні Служби Божі будуть відправлені 14 липня 2013 року у:

- Церкві св. Юра - Ню-Йорк, Н.Й.
- Церкві св. Юрія - Львів
- Церкві Успення св. Богородиці - Городенка
- Катедральному Соборі св. Воскресіння - Івано-Франківськ
- Церкві свв. Володимира і Ольги - Чикаґо

Просимо о молитви

Родина

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

Ділимося сумною вісткою,
що 24 травня 2013 року в Стокгольмі, Швеція,
відійшов у вічність

св.п.

Ярослав Яремко

Похоронні відправи відбулися
в четвер, 13 червня, 2013 року
на цвинтарі Katolska Kyrkogarden, Solna,
в Стокгольмі, Швеція

У глибокому смутку залишилися :
дочка - Христина Діднер з чоловіком Бенґтом
син - д-р Юрій Яремко з дружиною Мотрею
внуки - Михайло і Марія Діднер
- Кароліна і Захарій Яремко
Племінники: Лятишевський, Іванець, Тимяк, Лончина, Лоґуш, Ковалюк
та ближча і дальша родина в Канаді, Америці, Швеції і Україні

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу, у пам'ять дорогого „Куби"
(в дорозі до його покійної „найдорощої Дарці")
можна зложити пожертву на фонд покійної Меланії Ковалюк,
адміністрований Фундацією Україна-США
і Канадсько-Українською Фундацією.
Чеки висилати Адміністраторові МК-Фонду
на адресу : c/o Melanie Kovaluk,
403-1433 Wellington Street
Ottawa, Ont. K1Y 2X4

У глибокому смутку і з болем в серці повідомляємо,
що 3 травня 2013 року, у Велику П'ятницю,
на 86-му році життя помер

св. п.

Петро Шкафаровський

Сумна оця весняна днина.
Прощає Україна сина,
Де жили предки від віків
На Підгаєччині в селі Соснів.

Стежки лишилися у житі,
Волошки сині, маків квіти.
Дитинство у батьківській хаті.
Ще молодою вмерла мати.

В 32 роки в полі бомба розірвала.
Петро із братом самі її ховали
Під вікном своєї хати.
Слізьми рясними окропили,
Бо були ще дітьми малими.

Як припинилась стрілянина,
І її поклали в домовину,
По-Християнськи поховали,
Та батька на Сибір забрали.

Петрові було лиш шістнадцять
Іде в УПА із старшим братом.
Пустою залишилась хата
Тільки бабусенька старенька
З Мироном братіком маленьким.

Він згодом відійшов у вічність,
Як в мами – доленька трагічна.

А батько 12 літ відбув в Сибіру.
Він повернувся дуже хворий.
Два роки ще прожив неціліх
Самотній та осиротілий.

І тільки тішився синами.

Вони упівці в світі знані
„Далеко там за океаном

Прапори наші понесуть".
З тим відійшов в останню путь.

Синочки вірні Україні,
Тут будували, на чужині,
Квітучий рідний острівець.

Надіявся Петро на милість Божу.
Хотів виховати трьох дітей
побожно.
В громаді помагав завжди.

Нелегко було це робити
Та ж він упівець працьвитий.
Горів в душі цій українский дух.
Багато років в час хвороби
Прожив з Марією у згоді.

Був наш Петро завжди активний
В громаді, в церкві товариський.
Всім знаний ветеран УПА
Співав чудово в хорі в церкві.

Вже до кінця добігла стежка,
Настав сумний прощальний час.
Ми будем пам'ятати Вас.

Ви йдете в часі Великодня,
Нехай простить рука Господня
І допровадить до небес.

Будем молитися за Вас
І зберігати вічну пам'ять.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями
та знайомими, що в неділю, 9 червня 2013 року,
на 88-му році життя відійшов у вічність
наш найдорожчий Тато, Дідусь і Брат

св. п.

ІВАН КУЗІВ

нар. 9 вересня 1924 року
в с. Сторонна, повіт Дрогобич, Львівська обл.
чоловік покійної Наталії Кузів
дідусь покійного Івасика Кузіва

У глибокому смутку залишені:
донька - Іванка Заяць з чоловіком Ярославом
сини - Святослав з дружиною Олею
- Евген з дружиною Лесею
внуки - Романка, Леся, Таня з чоловіком Стефаном Повст, Наталя, Маріянка, Маркіян і Ромчик
сестра - Марія Кузів-Гавецька з родиною в Україні
рідні в Америці й Україні.

Панахида та Похоронні Відправи відбулися в середу, 12 червня 2013 року в Українській католицькій церкві св. Андрія, а відтак на вічний спочинок на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Вічна Йому пам'ять!

ПОДЯКА

7 квітня 2013 року в Ню-Йорку відійшла у вічність наша
найдорожча Мамуся, Бабця, Прабабця, Братова і Тета

св. п.

Марія Лозинська Чабан

Наша щира подяка о. парохові Бернардові Панчукові за уділення тайни Маслосвяття і відправлення Парастасу, Панахиди і Похорону. Рівно ж дякуємо о. Петрові Шишці за співслужіння під час Парастасу. Дякуємо п. Бачинській, яка своїм милозвучним співом збагатила похоронні відправи. Дякуємо п. Тамарі Курманській, п. Зеноновi Малинякові, які опікувалися покійною перед смертю. Родина вдячна братовій покійної Марії Лозинській за участь у похороні. Дякуємо родині, приятелям і знайомим, які помогли нам гідно відпровадити покійну у вічність. Дякуємо Аскольдові Лозинському за теплі слова і спомини про покійну. Також щира подяка за квіти від родин Лозинських, Київ, Куровицьких, Курманських та Макдоналд.

Дякуємо за молитви і вислови співчуття.

Окрема щира подяка всім, що зложили пожертви на численні св. Літургії за покійну, на церкву св. Юра в Ню-Йорку, на Фундацію Лозинських і на Український Католицький Університет.

В пам'ять покійної на Служби Божі зложили:
А. і Р. Лозинські, М. Лозинська, Л. і М. Кий, С. і З. Куровицькі, М. Стойко, Л. І Т. Солонідис, П. і О. О'квін, А. Бачинська, Н. Гов, З. С. У. Мартинці.

На церкву св. Юра
І. і М. Шевчуки 100 дол. Б. і М. Чабани 5,000 дол.

На Фундацію Лозинських
З. С. У. Мартинці 100 дол.
Л. Цяпка 100 дол.
В. Андрушків 100 дол.

На Католицький Університет
М. Бакалець 100 дол.

Богдан Чабан з родиною